

Lexicographic Bulletin

Vol 15 (1985)

Lexicographic Bulletin

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ
1985

Παρωνύμια από περιοχή της Έξω Μάνης

Christine Bassea-Bezantakou

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ

1985

ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
BULLETIN LEXICOGRAPHIQUE
15 (1983)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

ΑΘΗΝΑ

1985

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΕΝΤΡΟΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΤΕ ΚΟΙΝΩΣ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ

Λεωφόρος Συγγροῦ 129 - Β. Δίπλα 1. Ἀθήνα 117 45

Διευθύνων : ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΚΟΝΤΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ACADEMIE D'ATHENES
CENTRE DE REDACTION DU DICTIONNAIRE HISTORIQUE
DU GREC MODERNE (LANGUE COMMUNE
ET DIALECTES)

129, Bd Syngrou - 1, rue V. Dipla. Athènes 117 45

Administrateur : NICOLAS G. CONTOSSOPOULOS

ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίδες
<i>Αγαπητού Τσοπανάκη: Πλαταμώνας</i>	5- 10
<i>Αντώνη Δ. Μπουσμπούκη: Τοπωνύμια από την Πιάλεια Τρικάλων</i>	11- 30
<i>Αντώνη Δ. Μπουσμπούκη: Λέξεις του ελληνο-ιταλικού γλωσσικού χώρου</i>	31- 48
<i>Δημητρίου Α. Κρεκούκια: Αρχαιοπινή τοπωνύμια Λευκάδας</i>	49- 59
<i>Νικολάου Γ. Κοντοσοπούλου: Επτανησιακά γλωσσογεωγραφικά</i> ..	61- 67
<i>Νικολάου Γ. Κοντοσοπούλου: Λημνικά γλωσσικά</i>	69- 76
<i>Άντας Κατσίκη-Γκιβάλου: Η γλώσσα του Παλαμά και των δημοτικών τραγουδιών</i>	77-102
<i>Ελευθερίας Γιακουμάκη: Η αισθητική αξία της παραβίασης του γλωσσικού κανόνα στην ποίηση</i>	103-113
<i>Σταύρου Γ. Κατσουλέα: Βυζαντινά επώνυμα Ικαρίας</i>	115-134
<i>Χριστίνας Μπασέα-Μπεζαντάκου: Γλωσσογεωγραφικές παρατηρήσεις στο ιδίωμα της περιοχής Αλαγονίας</i>	135-164
<i>Θανάση Νάκα: Λαϊκή γλώσσα και δημοτικό τραγούδι</i>	147-158
<i>Θανάση Νάκα: Μετοχικά</i>	159-197
<i>Άγγελου Γ. Αφρουδάκη: Καλυμνιακά Τοπωνύμια, Α'</i>	199-214
<i>Γιάννη Ηλιούδη: Αλλόφωνα του λ στο γλωσσικό ιδίωμα των προσφύγων από το Καβακλί της Αν. Ρουμελίας</i>	215-231
<i>Χριστίνας Μπασέα-Μπεζαντάκου: Παρωνύμια από περιοχή της Έξω Μάνης</i>	233-257
<i>Γιάννη Ηλιούδη: Το προθετικό «α» στο γλωσσικό ιδίωμα των προσφύγων από το Καβακλί της Ανατολικής Ρουμελίας</i>	259-269
<i>Χρυσ. Τσικριτσή-Κατσιανάκη: Μερικά διορθωτικά στα «οικογενειακά μας ονόματα» του Μ. Τριανταφυλλίδη</i>	271-277
<i>Σταύρου Μάνεση: Η συμβολή της βυζαντινής κληρονομιάς στην καλύτερη γνώση της νέας ελληνικής γλώσσας</i>	279-300

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

<i>Ελευθερία Γιακουμάκη: Αναστασίου Καραναστάση «Ιστορικό Λεξικό των ελληνικών ιδιωμάτων της Κάτω Ιταλίας»</i>	301-310
<i>Michel Contini: Giulio Paulis «Lingua e cultura nella Sardegna bizantina»</i>	311-316

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

<i>Άντας Κατσίκη-Γκιβάλου: Μιχάλης Χρ. Οικονόμου (1896-1984)</i>	317-323
--	---------

ΠΑΡΩΝΥΜΙΑ ΑΠΟ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ ΕΞΩ ΜΑΝΗΣ

Με τή μελέτη τῶν παρωνυμίων ἡ γλώσσα γίνεται μέσο μελέτης ἑνὸς λαοῦ τόσο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ψυχολογίας ὅσο καὶ τῆς κοινωνιολογίας. Μέσα ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη διάθεση τοῦ ἀνθρώπου νὰ χαρακτηρίσει, νὰ σκώψει ἢ καὶ νὰ χλευάσει κάποιον ἄλλο συνάνθρωπό του, μπορεῖ κανεὶς νὰ μελετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους μιᾶς μικρῆς κοινωνίας καὶ ὡς κοινωνικὲς μονάδες καὶ ὡς σύνολο. Ἡ γνώση ἰδιαίτερα τοῦ τρόπου γενέσεως ἑνὸς παρωνυμίου πολλές φορές ἀποκαλύπτει κάποιο ξεχασμένο ἔθιμο, κάποια στοιχεῖα τοῦ βίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ ἢ ἀκόμη καὶ κάποιες ιδιότητες καὶ ἐκδηλώσεις τοῦ χαρακτήρα του.

Συνεπῶς μιὰ μελέτη παρωνυμίων δὲν πρέπει νὰ περιορίζεται στὴν καταγραφή καὶ ἀπλὴ ἐτυμολόγηση τῶν λέξεων, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποτελεῖ καὶ τὴν ὑποδομὴ μιᾶς βαθύτερης μελέτης τῆς ὅλης ψυχολογίας καὶ συμπεριφορᾶς τῆς κοινωνίας, ἀπ' ὅπου προέρχονται τὰ παρωνύμια.

Ἡ δημιουργία καὶ κυρίως ἡ διάδοση τῶν παρωνυμίων προϋποθέτει τὴν ὑπαρξὴ μικρῆς κοινωνίας. Ἀκριβῶς ὅπως οἱ μαθητὲς ἀποδίδουν σὲ δασκάλους ἢ συμμαθητὲς τοὺς παρωνύμια, τὰ ὁποῖα εἶναι διαδεδομένα μόνο στὸ δικό τους κύκλο, ἔτσι, μὲ μεγαλύτερη μάλιστα μονιμότητα, δημιουργοῦνται καὶ διαδίδονται τὰ παρωνύμια τῶν κατοίκων ἑνὸς μικροῦ τόπου. Ἡ προσωπικὴ μὀρφωση ἢ ἡ κοινωνικὴ ἀνοδος ἑνὸς ἀτόμου δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀφανίσῃ τὴν πηγαία διάθεση νὰ σκώψει ἢ νὰ χαρακτηρίσει μὲ τὴ μορφὴ παρωνυμίων συνανθρώπους του. Ἡ διεύρυνση τῆς μορφῆς μιᾶς κοινωνίας καὶ ἡ ἀλλαγὴ τρόπου καὶ συνθηκῶν ζωῆς εἶναι οἱ παράγοντες, ποὺ περιορίζουν καὶ ἀναγκάζουν τὸ ἄτομο νὰ συγκρατεῖ τὴ διάθεσή του αὐτή.

Μὲ βάση μιὰ καταγραφή τῶν παρωνυμίων τῆς γενέτειράς μου καὶ στηριζομένη στὶς πληροφορίες, ποὺ ἡ ἴδια ἀντλήσα ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες μου, χρησιμοποιώντας ἐπίσης καὶ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ, ὑπὸ ἀνάλογες ἐργασίες¹, ποὺ ἔχουν γίνει στὸ θέμα αὐτό, καὶ ἀπὸ δικές μου γλωσσικὲς συλλογές, προσπαθῶ νὰ δώσω μιὰ ὀλοκληρωμένη μελέτη τῶν παρωνυμίων μιᾶς περιοχῆς. Πρόκειται γιὰ παρωνύμια ἀπὸ τὸ χωριὸ Ξεχώρι τῆς Ἐξω Μάνης, ποὺ ἀριθμεῖ σήμερα 300 περίπου κατοίκους.

Εἶναι σκόπιμο ἀρχικὰ ν' ἀναφερθοῦν γενικὰ στοιχεῖα τοῦ χαρακτήρα καὶ

1. Σχετικὴ βιβλιογραφία βλ. Δ. Βαγιακάκος, Ἐθνη 67 (1963-4), σ. 177.

τοῦ τρόπου ζωῆς τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐξηγηθεῖ τόσο ὁ τρόπος γενέσεως τῶν παρωνυμίων, ὅσο καὶ ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποία δημιουργεῖται ἓνα παρωνύμιο καὶ ἐπικρατεῖ. Τὰ παλαιότερα ἰδίως χρόνια, πού ἡ ἀστυφιλία ἦταν μικρὴ καὶ τὸ χωριὸ ἦταν γεμάτο ζωῆ, οἱ ροῦγες καὶ τὰ καφενεῖα² ἦταν οἱ κατ' ἐξοχὴν τόποι δημιουργίας τῶν παρωνυμίων, τῆς παγιώσεως καὶ τῆς διαδόσεώς τους. Στους τόπους αὐτούς, πού βρίσκονταν πάντοτε σὲ καίριες θέσεις, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ παρακολούθηση κάθε κινήσεως, οἱ χωρικοὶ συγκεντρώνονταν καὶ συζητοῦσαν τὰ μικρὰ ἢ τὰ μεγάλα προβλήματα τους, σχολίαζαν τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, διηγόντουσαν παλιές ἱστορίες καὶ χωρατά, παραμῦθια καὶ καμιὰ φορὰ ἔλεγαν καὶ τραγούδια. Μέσα ἀπὸ τίς συζητήσεις αὐτὲς ξεπηδοῦσαν παλιὰ παρωνύμια ἀνθρώπων πού εἶχαν πεθάνει — καὶ πολλές φορές εἶχε λησμονηθεῖ καὶ τὸ ἐπώνυμό τους —, γεννιόντουσαν νέα γιὰ πρόσωπα πού συνήθως τὴ στιγμή ἐκείνη ἦταν ἀπόντα, καὶ γενικὰ στους χώρους αὐτοὺς γινόταν ἡ μύηση τῶν νεωτέρων σ' ἓνα κομμάτι τῆς παραδόσεως τοῦ χωριοῦ τους. Παράλληλα στὶς συγκεντρώσεις αὐτὲς γινόταν αὐθόρμητα ἓνας ἀγώνας ἐπιδείξεως σατιρικοῦ πνεύματος καὶ πειράγματος, ἐδημιουργεῖτο δηλαδή κατάλληλο περιβάλλον γιὰ τὴ δημιουργία παρωνυμίων.

Σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν σημαντικὰ ἀλλάξει, ἀφ' ἑνὸς γιατί καὶ ἡ Μάνη — ἴσως περισσότερο αὐτὴ λόγω δυσχερῶν συνθηκῶν διαβιώσεως — ἔχει ἀκολουθήσει τὴ μοίρα τῶν περισσοτέρων ἐλληνικῶν χωριῶν, τὴν ἐρήμωση, ἀφ' ἑτέρου γιατί καὶ σ' αὐτὴν ὁ πολιτισμὸς ἔχει φθάσει μὲ ὅλες τίς γνωστὲς του συνέπειες· ἡ εὐκολότερη ἐπικοινωνία μὲ τὰ ἀστικά κέντρα, ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ οἱ ἀνέσεις του, ἡ τηλεόραση, οἱ τεχνολογικὲς εὐκολίες στὶς ἀγροτικὲς ἀσχολίες ἔχουν ἐπιφέρει σημαντικὲς ἀλλαγές στὸν τρόπο ζωῆς τῶν κατοίκων. Οἱ ροῦγες ἐρήμωσαν, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔθιμα ἔχουν ξεχαστεῖ, οἱ κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις ἔχουν λιγοστέψει καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ τοπικοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματος, ἰδιαίτερα τὸ λεξιλόγιο, ἔχει πολὺ ἀλλοιωθεῖ. Ἡ μορφή τῆς κοινωνίας ἔχει ἀλλάξει σημαντικά. Ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ὅμως συνεχίζουν νὰ εἶναι γνωστοὶ μὲ τὰ παρωνύμιά τους καὶ πολλές φορές δημιουργοῦνται καινούργια παρωνύμια, φανερά ἐπηρεασμένα ἀπὸ τίς κοινωνικὲς ἀλλαγές. Τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τοῦ χαρακτήρα τῶν κατοίκων παραμένουν. Τὸ σκωπτικὸ πνεῦμα εἶναι χαρακτηριστικό. Ἡ ὀξεία παρατηρητικότητα σὲ συνδυασμὸ μὲ μιὰ ἔξυπνη γλωσσοπλαστικὴ ἱκανότητα ἀπαντᾷ καὶ σήμερα σὲ ἀρκετοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Τὸ ὀξύθυμο τοῦ χαρακτήρα παραμένει ἰδιαίτερο γνώρισμα τῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς. Συχνὰ μικρὰ καθημερινὰ ἐπεισόδια γίνονται πηγὴ δημιουργίας παρωνυμίων. Ἰδιαίτερα παλαιότερα, πού καὶ μιὰ πέτρα γινόταν αἰτία

2. Ροῦγες εἶναι κεντρικὰ σημεῖα τοῦ χωριοῦ, ὅπου συχνάζουν καὶ συζητοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναῖκες. Τὸ καφενεῖο εἶναι ταυτοχρόνως καὶ καπηλειό.

διενέξεως, γεννιόντουσαν ἀρκετὰ παρωνύμια, φυσικά ὑβριστικά, ἀπὸ τὶς βρισιές πὺ ξεστόμιζαν οἱ ἀντίδικοι.

Ἐπίσης μέσα ἀπὸ τὶς διηγήσεις σχετικὰ μὲ τὴ γένεση κάποιου παλιοῦ παρωνυμίου διαφαίνεται ἡ ἀπλοϊκότητα τοῦ χαρακτήρα τῶν ἀνθρώπων μιᾶς περασμένης ἐποχῆς, πὺ ἀπομονωμένοι καὶ ξεχασμένοι στὴν πετρώδη γῆ τους ἀντιμετώπιζαν τὸν κόσμον μὲ μιὰ δική τους ἀπλοϊκὴ κοσμοθεωρία.

Ἐπιπλέον καὶ στὴν περιοχή αὐτή, ὅπως συμβαίνει καὶ σὲ κάθε ἄλλη μικρὴ κοινωνία, ὁ περιορισμένος κύκλος ἐπικοινωνίας, ἡ ἔλλειψη ποικιλίας ἐνδιαφερόντων καθὼς καὶ τὸ γεγονός ὅτι ὅλοι εἶναι γνωστοὶ μεταξύ τους, σὲ συνδυασμὸ πολλὰς φορὲς μὲ κάποια στενότητα σκέψεως, ἔχουν ὡς συνέπεια μιὰ ἐντονη διάθεση σχολιασμοῦ, μεγαλοποιήσεως γεγονότων καὶ πράξεων ἀνθρώπων, ἓνα ἐντονο δηλαδὴ κουτσομπολιό, πράγμα πὺ εὐλόγα βοηθεῖ στὴ δημιουργία καὶ διάδοση τῶν παρωνυμίων.

Συχνὰ ὁ ἐμπνευστὴς τῶν παρωνυμίων παραμένει ἄγνωστος καὶ χρειάζεται κάποιο χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ διαδοθεῖ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ παρωνύμιο, ἂν καὶ πολλὰς φορὲς εἶναι τόσο εὐστοχο, ὥστε ἡ ταχύτητα διαδόσεώς του εἶναι καταπληκτικὴ.

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι καὶ τὸ ὅτι μερικὰ παρωνύμια διαδόθηκαν καὶ ἐπικράτησαν σ' ἓναν κύκλον ἀτόμων, τὰ ὁποῖα λόγῳ τοῦ ἐπιπέδου μορφώσεώς τους ἀγνοοῦν τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς λέξεως πὺ χρησιμοποιοῦν ὡς παρωνύμιο. Πρόκειται συνήθως γιὰ κύρια ὀνόματα ἱστορικῶν, πολιτικῶν κ.λπ. προσώπων μὲ μεταφορικὴ σημασία, π.χ. βλ. τὰ παρωνύμια *Πολύβιος*, *Ἐρμῆς* κ.λπ. Ἐμπνευστὴς τέτοιων παρωνυμίων εἶναι μορφωμένα ἄτομα, πὺ αὐθόρμητα μέσα στὴ συζήτηση δίνουν αὐτοὺς τοὺς χαρακτηρισμοὺς γιὰ κάποιο πρόσωπο. Οἱ χωρικοὶ ἐντυπωσιάζονται, ἂν καὶ ἀγνοοῦν τὴν πραγματικὴ σημασία τῆς λέξεως, καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνουν διαδίδοντας ἔτσι ἓνα νέο παρωνύμιο. Πολλὰς φορὲς ὅμως μιὰ τέτοια λέξη ἐπικρατεῖ ὡς παρωνύμιο ἐντελῶς παρεφθαρμένη σὲ σημεῖο πὺ ἡ ἐτυμολόγησή της νὰ εἶναι δύσκολη, ἂν ὄχι ἀδύνατη.

Ἐνας μεγάλος ἀριθμὸς παρωνυμίων δημιουργοῦνται καὶ γίνονται δεκτὰ ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον ἀμέσως καὶ ἐντελῶς φυσικά. Πρόκειται γιὰ τὰ παρωνύμια, πὺ εἶναι σχετικὰ μὲ κάποιο φυσικὸ ἐλάττωμα στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση ἢ στὴν ὀμιλία τοῦ ἀτόμου πὺ φέρει τὸ παρωνύμιο. Τὰ παρωνύμια αὐτῆς τῆς κατηγορίας τὶς περισσότερες φορὲς συνοδεύονται καὶ ἀπὸ τὸ βαφτιστικὸ ὄνομα τοῦ ἀτόμου ἢ σπανιότερα ἀπὸ τὸ ἐπώνυμό του, γιὰτὶ τὸ φυσικὸ ἐλάττωμα, πὺ χαρακτηρίζεται μὲ τὸ παρωνύμιο, μπορεῖ νὰ τὸ ἔχουν περισσότερα ἄτομα. Π.χ. τὰ παρωνύμια *Κουτσογιάννης*, *Κουτσοελένη*, ἢ *ζάμπα* ἢ *Μαρία* κ.λπ.

Μεγαλύτερη ἀφαιρετικὴ ἱκανότητα πνεύματος ἀπαιτοῦν τὰ παρωνύμια, πὺ χαρακτηρίζουν κάποια πνευματικὴ ἢ ἠθικὴ ιδιότητα ἐνὸς ἀτόμου, ἂν καὶ πολλὰς φορὲς στὴ γένεση τοῦ παρωνυμίου δὲν παίζει καθοριστικὸ ρόλο ἀπλῶς

ή διάθεση κριτικής του χαρακτήρα ή της πράξεως ενός ατόμου αλλά και ή προσωπική εμπάθεια. Και ενώ στην περίπτωση αυτή ή δημιουργία του παρωνυμίου δέν στηρίζεται πάντοτε στην αντικειμενική κρίση, έντούτοις τὸ παρωνύμιο διαδίδεται και ἀποτελεῖ ἕνα χαρακτηρισμὸ κοινῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ τὴν κοινωνία, στὴν ὁποία ζεῖ τὸ πρόσωπο πὸ τὸ φέρει.

Γενικὰ κάθε τι ἀξιοπερίεργο ἢ έντυπωσιακὸ σ' ἕνα ἄτομο εἶτε στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισή του εἶτε στὴν ὀμιλία του εἶτε στὸ χαρακτήρα του και στὸν τρόπο ζωῆς του μπορεῖ νὰ γίνει αἰτία δημιουργίας ἀναλόγου παρωνυμίου.

Μερικὲς φορές, στὶς περιπτώσεις διακρίσεως προσώπων πὸ ἔχουν τὸ ἴδιο βαφτιστικὸ ὄνομα ἢ και ἐπώνυμο, ἢ χρησιμοποίηση τοῦ παρωνυμίου γίνεται γιὰ καθαρὰ πρακτικούς λόγους χωρὶς καμιά διάθεση σκωπτικὴ ἢ ἀπλῶς χαρακτηρισμοῦ. Συνήθως ὅμως ἢ διάκριση αὐτὴ γίνεται μὲ τὴν ἀναφορὰ τοῦ πατρωνύμου ἢ μητρωνύμου μαζί μὲ τὸ βαφτιστικὸ ὄνομα ἢ τὸ ἐπώνυμο. Πάντως, ὅπως ἔχει παρατηρηθεῖ³, τὰ παρωνύμια κυρίως δημιουργήθηκαν ἐξ αἰτίας τοῦ σκωπτικοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ και λιγότερο γιὰ πρακτικούς λόγους, γιὰ διάκριση δηλαδὴ τῶν προσώπων πὸ ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνομα.

Τὰ ἀνδρικὰ παρωνύμια εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ γυναικεῖα. "Ὅπως ἔχει παρατηρηθεῖ⁴, αὐτὸ μᾶλλον ὀφείλεται στὸ ὅτι παλαιότερα ἢ συμμετοχὴ τῶν ἀνδρῶν στὴν κοινωνικὴ ζωὴ ἦταν ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπὸ τῆς γυναίκας και συνεπῶς ὑπῆρχαν περισσότερα κίνητρα δημιουργίας ἀνδρικῶν παρωνυμίων.

Συνήθως τὰ παρωνύμια ἀναφέρονται σὲ πρόσωπα ἀπόντα. Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες εὐθέως τὰ ἄτομα καλοῦνται μὲ τὰ παρωνύμια τους, ὅπως: 1) ὅταν τὸ παρωνύμιο ἔχει τόσο διαδοθεῖ, ὥστε και τὸ ἴδιο τὸ ἄτομο, πὸ τὸ φέρει, τὸ θεωρεῖ ὡς στοιχεῖο τῆς «ταυτότητάς» του, ἰσοδύναμο μὲ τὸ βαφτιστικὸ του ὄνομα. Πρόκειται κυρίως γιὰ παρωνύμια, πὸ ἀναφέρονται σὲ ιδιότητες τοῦ ατόμου ὄχι κατακριτέες (πρβ. τὰ παρωνύμια *Γαλάνης*, *Γιωργέλης*). 2) "Ὅταν τὸ παρωνύμιο λέγεται ἐν βρασμῷ ψυχῆς σὲ μιὰ διένεξη. 3) Σὲ κατάσταση εὐθυμίας και μὲ σατιρικὴ διάθεση, ὁπότε ἢ ἀναφορὰ τοῦ παρωνυμίου ἀποτελεῖ συνηθισμένο πείραγμα, χωρὶς, πιθανῶς, συνέπειες παρεξηγήσεως.

"Ὅπως ἔχει παρατηρηθεῖ⁵, πολλὰ νεοελληνικὰ ἐπώνυμα προέρχονται ἀπὸ παρωνύμια. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρομε ἀπὸ τὴν περιοχὴ, πὸ ἐξετάζομε, τὰ σημερινὰ ἐπώνυμα *Φωτέας* και *Χατζέας*, τὰ ὁποῖα ἀρχικὰ ἦταν παρωνύμια.

3. Βλ. Δ. Οἰκονομίδη, Ἄπεραθίτικα Λαογραφικὰ Σύμμεικτα, τεῦχ. Α' σ. 32 και Π. Λορεντζάτου, Τὰ παρατσούκλια, Ἡμερολόγιον τῆς Μ. Ἑλλάδος (1922), σ. 111.

4. Βλ. Π. Λορεντζάτου, Συμβολὴ εἰς τὰ νεοελληνικὰ παρωνύμια, Λεξικογραφικὸν Ἀρχεῖον τ. 6, σ. 43.

5. Βλ. τὴν πρόσφατη ἔκδοσιν Μ. Τριανταφυλλίδη, Τὰ οἰκογενειακά-μας ὀνόματα, Θεσσαλονίκη 1982, σ. 53.

Ἄς σημειωθεῖ ἐπίσης ὅτι ἓνα παρωνύμιο μπορεῖ νὰ κληρονομηθεῖ καὶ στοὺς ἀπογόνους, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτοὶ δὲν τὸ δικαιολογοῦν⁶.

Ὅρισμένα παρωνύμια ἀποτελοῦν καθρέφτισμα κοινωνικῶν ἀντιλήψεων, ὅπως π. χ. τὸ παρωνύμιο *καυλοπαπαδιά*, ποὺ ἀποδόθηκε σὲ παπαδιά, ἢ ὁποία ἐξ αἰτίας τῆς ἐξωτερικῆς τῆς ἐμφάνισεως καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς τῆς ἐρχόταν σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἠθικὴ τοῦ χωριοῦ τῆς. Τὸ παρωνύμιο *Σμυρνιά*, ποὺ ἀφορᾷ γυναίκα συκοφάντρια καὶ πονηρή, ἀπηχεῖ τὴ γνώμη τῶν χωρικῶν γιὰ τὸ χαρκτῆρα τῶν προσφύγων. Ἐπίσης τὸ παρωνύμιο *Συβολογράφος*, ἀποδιδόμενο σὲ ἀγράμματο ἄνθρωπο λόγω τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας τοῦ πατέρα του νὰ σπουδάσει, ἐκφράζει τὸ κρυφὸ ὄνειρο τῶν χωρικῶν νὰ μορφώσουν τὰ παιδιά τους, ταλαιπωρημένοι οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὴ δύσκολη ζωὴ στὸ χωριό τους.

Τὰ παρωνύμια κυρίως ἀποδίδονται μὲ σκωπτικὴ διάθεση καὶ λίγα εἶναι αὐτά, ποὺ λέγονται ὡς κολακευτικά, ὅπως π.χ. τὰ παρωνύμια *Μορφοκάλλα*, *Μαυρούλα*, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ παρωνύμιο *Μαυροτσουκάλα*.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ ὅτι ἡ συνήθεια ἀποδόσεως παρωνυμίων ἀπαντᾷ ὄχι μόνο στοὺς Νεοέλληνες, ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἀρχαίους καὶ στοὺς Βυζαντινοὺς⁷.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ γενικὴ ἐπισκόπηση τῶν παρωνυμίων θὰ ἀκολουθήσει ἡ γλωσσικὴ παρουσίασή τους πρῶτα λεξιλογικὰ καὶ ὕστερα σημασιολογικὰ.

Α. Λεξιλογικὴ ἐξέταση

1. Λέξεις τῆς κοινῆς Νεοελληνικῆς ὡς παρωνύμια:

Ἄβγουλοῦ, Ἄγρίμης, Ἄγροτικό, Ἄδερφάκι, Ἄλεποῦ, Ἄρκουδα — Βάγιας (ἀπὸ τὸ φυτό βάγια = δάφνη), Βασιλιάς, Βασιλιάς τῶν ὀρέων (τίτλος μυθιστορήματος τοῦ Edmond About), Βενιαμίν, Βλογιοκομμένη — Γαλάνης, Γαμπρός, Γενάτος — Δάσκαλος, Δοντάς, Δροσιὰ — Ἐβραῖος — Θεὸς — Ἰσουίτης — (παραφθορὰ τοῦ Ἰησουίτης) Καβαλίνα, Καθηγητής, Καλογερέας, Καμπουράκης, Καναρίνης, Καντάρας (ἀπὸ τὸ καντάρι), Καπετάνιος, Καρούμπας (ἀπὸ τὴ λ. καρούμπα = καρούμπαλο), Καρύδης (ἀπὸ τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ [μῆλο τοῦ Ἀδάμ]), Κασσιδιάρης, Κεφαλάρης, Κιτρινέας, Κολλιέας (ἀπὸ τὸ ρῆμα κολλῶ), Κολοβός, Κολοβούλης (ὑποκορ. τοῦ προηγούμενου), Κονιδιάρη, Κοντοστούμης — Μανάρης (ἀπὸ τὸ μανάρι = ἄρνι σιτευτό), Μανίκος (ἀπὸ τὸ μανίκι), Μαῦρος, Μαυρούλα, Μέλισσας, Μουστακαλής, Μπατζάκας (ἀπὸ τὸ μπατζάκι), Μπέης, Μπουλούκω, Μπούφος — Νερουλός, Νομάρχης — Εὐ-

6. Βλ. Ἐ μ μ. Κ ρ ι α ρ ᾶ, Συμβολὴ εἰς τὰ Νεοελληνικὰ παρωνύμια, Ἀθηνᾶ 44 (1932), σ. 176.

7. Βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, Βυζαντινὰ τινὰ παρωνύμια, ΕΕΦΣΠΑ 4 (1953-4), σ. 60.

λάκριας, Ξύστρας — Παπαμπέκρος, Παπαστούκας, Παπής, Παρθένα, Πορτογύρα — Ραγιάς, Ρασούλης (ἀπὸ τὸ ρασούλι ὑποκορ. τῆς λ. ράσο), Ρήγας — Σαλαμάδος (ἴσως ἀπὸ τὴ σαλαμάντρα), Σειρήνα, Σκατέας, Σμυρνιά, Σπίνος, Σπληνιάρης, Στεροφάρα, Σφουγγαράκι — Ταγάρας, Ταλαράς, Τζαναμπέτης (ἀπὸ τουρκ. cenabet), Τζερεμές (ἀπὸ τουρκ. cereme), Τοῦρκος, Τράγος, Τρακατρούκα, Τραχανάς, Τσάκαλος, Τσακάλω, Τσάμης, Τσέλιγκας — Φαρμακέας, Φλόγας, Φουρτούνας — Χαλαζιάρης (ἀπὸ τὴν ἀσθένεια χάλαζα), Χαλκιάς, Χελωνιάρης (ἀπὸ τὴν ἀσθένεια χελώνι), Χωροφύλακας — Ψειρής, Ψιλικατζής.

2. Λέξεις ιδιωματικές⁸ ὡς παρωνύμια

Ἄλεποπιιάστης, Ἄναγκεμένη (μετοχή τοῦ ἀναγκεύομαι = προσβάλλομαι ἀπὸ σοβαρὴ ἀρρώστια)⁹, Ἄντζουλοῦ (αὐτὴ πού ἔχει μεγάλα πόδια [ἀντζία])¹⁰, Ἄποσκιαδερός¹¹ — Γερο-καρδάσης (τουρκ. kardes· ἡ λέξη δὲν ἀνήκει στὸ τοπικὸ ἰδίωμα), Γούβης (= τὸ πουλὶ βύας, ὁ βυζαντινὸς βούβης), Γουμενέας (ἀπὸ τὴ λ. ἠγούμενος), Γούστρακας (= μεγάλη σαύρα), Γυαλιάς (κοιν. γυαλάκιας), Γυφτακόνισμα (γύφτος + ἀκόνισμα, μεταφ. ὁ ἄσχημος) — Διακοινιάρης (ιδιωματικὴ σὲ πολλὰ μέρη), Δίκολος — Ζάμπα (σλαβ. zamba = φρύνος ὁ κοινός), Ζορμπάς (= παλιάνθρωπος, ἀπὸ τουρκ. zorba) — Θεούρης (ἀπὸ τὴ λ. θεούρι¹³ πού χρησιμοποιεῖται γλευαστικὰ γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Μέσα Μάνης) — Καβαλλιάς (αὐτὸς πού ἔχει μεγάλη ἐρωτικὴ δράση, ἀπὸ τὸ ρ. καβαλλῶ), Καλόγερας (κοιν. καλόγερος), Καμούγερας (ἓνα ἀγριόχορτο στὸ τοπικὸ ἰδίωμα), Καμπάρης (= ἀγροῖκος, χοντροκομμένος· ἀπὸ τὸ καμπάς, τὸ ὁποῖο προῆλθε ἀπὸ τὸ τουρκ. kaba), Καπουλιάρης (= καμπούρης), Καπουτσωμένη (μετοχή τοῦ ρ. καπουτσωνομαι = ἐρεθίζομαι, εἶμαι ἕτοιμος γιὰ καβγά), Καρδιάρης (= αὐτὸς πού ὑποφέρει ἀπὸ καρδιά, ἀσθενικός), Καρλάφτης (= αὐτὸς πού ἔχει πλατιὰ καὶ μεγάλα ἀφτιά), Κατσαπλιάς (= ὁ ἀντάρτης), Κατσικομόνουχο, Κατσούλι (= γατούλι)¹³, Καυλοπαπαδία, Κιτρινομηλιά (μὲ μεταφ. σημασία ὁ ἀσθενικός), Κιτρινομπέκω (συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο), Κλακανίκος (ἀπὸ ρ. κλακανῶ = καταπίνω λαίμαργα· μᾶλλον πρόκειται γιὰ ὄνο-

8. Οἱ λέξεις τῆς κατηγορίας αὐτῆς ἀνήκουν κυρίως στὸ τοπικὸ ἰδίωμα. Διευκρινίζεται, ὅτι ἡ ἔτυμολόγησις ὀρισμένων παρωνυμίων γίνεται γιὰ ἀκριβέστερο προσδιορισμὸ τῆς σημασίας τους.

9. Βλ. I. A. (Ἱστορικὸν Λεξικὸν Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν) s.v. ἀναγκεύω.

10. Αὐτόθι s.v. ἀντζί.

11. Αὐτόθι σ.β. ἀποσκιαδερός.

12. Γιὰ τὴ λ. θεούρι βλ. Σωκρ. Κουγέα, Νικήτα Νηφάκη Μανιάτικα ἱστορικὰ στιχουργήματα, Ἀθῆναι 1964, σ. 54.

13. Βλ. I. A. s.v. γατούλι.

ματοποιία), Κλειδιάρης (ἀπὸ τὸ κλειδί = κλείδωση, ἄρθρωση), Κλίτσικας (= ξύλο ποῦ χρησιμοποιεῖται στὸ ὁμώνυμο παιχνίδι, πιὸ γνωστὸ ὡς ξυλίκι), Κλωσσοῦ (κοιν. κλώσσα), Κογκορέας (ἀπὸ τῆ λ. κογκόρα = ἡ στρογγυλὴ πέτρα τοῦ γιαλοῦ), Κωλομούτρης (σύνθ. κῶλος + μούτρο), Κομματὰς (ἀπὸ τῆ λ. κομμάτι), Κομπορόζος (= αὐτὸς ποῦ καυχιέται, κάνει τὸν σπουδαῖο), Κοντόσα (ἀπὸ τὸ ἐπίθ. κοντός), Κοπρομήλας (βρισιά), Κοπροσκούληκας (κοπριά + σκούληκας), Κορακολαίμης, Κορδονούρης (κορδόνω + οὐρά, αὐτὸς ποῦ τεντώνει τὸ κορμί του ἀπὸ ἐγωϊσμό), Κορωνιός (ἔτσι λέγεται τὸ βόδι ποῦ ἔχει σημάδι στὸ πρόσωπο, ἀπὸ τῆ λ. κορώνα), Κουζουλὸς (ἡ λ. ἰδιωματικὴ καὶ σὲ ἄλλα μέρη)¹⁴, Κουκού (= τὸ ἀβάφτιστο κορίτσι), Κοῦρος (= ὁ πετεινός), Κουρούτα (= τὸ πρόβατο ποῦ ἔχει κέρατα), Κουρτσουλιάνος (= ὁ κορυδαλλός, ἀπὸ τῆ λ. κουρτσούλι = ἐξόγκωμα, λοφίο), Κουτσούνης¹⁵ (= μικρόσωμος ἄνθρωπος), Κοφοκόλης, Κοφοχείλα — Λαμάσα (= μεγαλόσωμη καὶ δυνατὴ γυναίκα), Λάμνα (κοιν. Λάμια)¹⁶, Λανάρω, ἡ (ἀπὸ τῆ λ. λανάρι), Λασποβεδούρα, Λιγδοπατσαβούρα, Λούμπας (= λαίμαργος) — Ματουλὰς (ἀπὸ τῆ λ. ματούλα, μεγεθ. τῆς λ. μάτι), Ματσαγκὰς (= ἀπατεώνας· μᾶλλον ἀπὸ τὸ ἰταλ. *mazzegana* = ἀπάτη), Μαυροτσουκάλα, Μαχαιρίτσας (ἀπὸ τῆ λ. μαχαιρίτσα, ὑποκορ. τῆς λ. μαχαίρα), Μέκος (= τράγος χωρὶς κέρατα), Μεϊχτενές (μᾶλλον μεϊτενές = εἶδος ἐνδύματος), Μελίσσης (ὄνομα βοδιοῦ μὲ καστανὸ χρῶμα), Μονάρχιδος, Μορφοκάλλα (ὁμορφος + κάλλος), Μουγγούτας (= μουγγός), Μουλαρομούρης, Μουνούχαρος (ἀπὸ τὸ ρ. μουνουχάω = εὐνουχίζω), Μουσκλῆς (ἀπὸ τὸ ρ. μουσκλιάζω = σκυθρωπιάζω ἀπὸ δυσαρέσκεια, τὸ ὁποῖο ἀπαντᾷ καὶ ὡς μουσκλώνω)¹⁷, Μουσμούλης (= λιγομίλητος καὶ ὀκνηρὸς), Μουστάκω (θηλ. τοῦ κοινοῦ ἐπίθ. μουστάκας), Μπακὰς (ἀπὸ τῆ λ. μπάκα = κοιλιά), Μπαλαμπάνης (ἀπὸ σλαβ. *balaban* = ὁ χοντρός), Μπαλοκόλης (ἀσυνθετ. ἀπὸ θέμα τοῦ ρ. μπαλώνω), Μπασούρης (ὄνομα βοδιοῦ ποῦ ἔχει κηλίδα ἄλλου χρώματος στὸ πρόσωπο), Μπλαφουσκιάρα (= γυναίκα παχειὰ ἀλλὰ ἀσθενική), Μπλιεμπλιές (= ὁ ψευδός, προφανῶς πρόκειται γιὰ ὀνοματοποιία), Μπολοθούρα (= πορτογύρα καὶ κουτσομπόλα· σύνθ. ἀπὸ θέμα τοῦ ρ. μπο-

14. Βλ. Ν. Ἀνδριώτη, Ἑτυμολογικὰ καὶ σημασιολογικὰ, Λεξικογραφικὸν Δελτίον 3 (1941), σ. 62.

15. Γιὰ τῆ λ. κουτσούνα βλ. Στ. Μάνηση, Λεξικογραφικὸν Δελτίον 10 (1964-65), σ. 121 σημ. 6.

16. Βλ. γιὰ τῆ λ. D. J. Georgacas, Greek and other terms for «Tapeworm» and «Ravenous hunger». Ἀφιέρωμα στὴ μνήμη Μ. Τριανταφυλλίδη, Θεσσαλονίκη 1960, σ. 506.

17. Ὁ Γ. Πάγκαλος, Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς Κρήτης, τ. Γ' (Ἀθήναι 1961), σ. 123, ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τὸ ἰταλ. *muscolo* = μῦς > μουσκ'λο.

λεύω¹⁸), Μπουζαντέρα (= παχειά γυναίκα), Μπουζής (ἀπὸ τὸ μπουζὶ = γουρούνι), Μπουζουκλής (= πρόσχαρος, γλετζές), Μπουκάλω (ἀπὸ τὸ μπουκάλια = μεταφορικὰ ἢ μύτη), Μπουλαχάνα (= λαίμαργη), Μυξής (κοιν. μυξιάρης) — Νταλιάνα (= λυγερή, ἀπὸ τὸ ἰταλ. *taglia* = ἀνάστημα, μέση), Ντάντος (= ἀπότομος στὴν ὀμιλία καὶ τοὺς τρόπους· ἀπὸ τὸ τουρκ. *tat* = τραυλός), Ντουρής (ἀπὸ ρ. ντουράω = τρέχω μὲ ὄρμη). — Ξεζώνατος (στερητικὸ ξε- καὶ ζώνη), Ξυλαρένια, Ξυλομαγγάνα — Πάλαθρος (ἀπὸ τῆ λ. παλαθροῖ = τὸ παχὺ ζῶο), Παοδάλης (κοιν. παοδαλός), Παστοῦ (ἀπὸ τῆ λ. παστό = χοιρινὸ λίπος), Πατοξυλὰς (μεταφ. = ὁ ψηλὸς· ἀπὸ τὸ κοιν. πατόξυλο), Πατουχαροῦ (ἀπὸ τῆ λ. πατούχα = πατούσα), Πικούνης (ἀπὸ τὸ πικούνι = ἐργαλεῖο κτίστη), Πιοργινοῦ (πιοργίονι < πριόνι), Πισπιρίγκος (ἓνα μικρὸ πουλὶ στὸ τοπικὸ ἰδίωμα), Πούργαλης (ἀπὸ τῆ λ. πούργι, τὸ = τὸ καλάθι), Πρηστούρης (ἀπὸ τῆ λ. πρηστούρα = ἡ μεγάλη κοιλιὰ· ἀπὸ τὸ ρ. προήζω) — Ρεντής (ἀπὸ τῆ λ. ρέντα = μακρόστενο κομμάτι χωραφιοῦ) — Σαλιάς (κοιν. σαλιάρης), Σερνικόγιατρος, Σκατοκουβαριάστης (= τὸ ἔντομο ἀτευχῆς ὁ ἱερός), Σκουρούχης (ἀπὸ τῆ λ. σκουρούχι = εἶδος σύκου ποὺ ζαρώνει, ὅταν λιάζεται), Σκυλάφτης, Σκυλοπινάκα (σκύλος + πινάκα = πήλινο βαθὺ πιάτο), Σπασούλης (= αὐτὸς ποὺ πάσχει ἀπὸ κήλη), Σπετσοῦ (ἀπὸ τῆ λ. σπέτσα = ἡ κόκκινη πιπεριά), Σταρίτης (ἀπὸ τῆ λ. στάνη), Στενοχιάρα (= ἀσθενική, ἀπὸ λ. *ἀσθενοσιάρης → στενοχιάρης), Στομάς θηλ. -οῦ (κοιν. στοματὰς) — Τζάρα (= τὸ πιθάρι ἀπὸ τὸ ἰταλ. *giara*), Τουμπανοπόδα (= αὐτὴ ποὺ ἔχει χοντρὰ πόδια) Τραμπαλιάρης (ἀπὸ τῆ λ. τραμπάλα καὶ ρ. τραμπαλιάζω) Τρογκαριάρης (ἀπὸ τὸ τρογκάρι = εἶδος κουνουνοῦ προβάτων), Τρούπας ἢ Τρουπίσκαρης (ἀπὸ τῆ λ. τρούπα κοιν. τρύπα), Τσερατσούνικος (εἶδος ἀγριόχορτου), Τσουλής (ἀπὸ τῆ λ. τσουλία = κοιν. ἡ κοιλιὰ), Τσυρίτσης (= ὁ κύριος, ἀπὸ τῆ λ. κυρίτσης → τσυρίτσης (τσιτακισμὸς)) — Φατσόλος (ἀπὸ τῆ λ. φακιόλι → φατσόλι (τσιτακισμὸς)), Φεγγαράτη, Φονίσκαρης (= φονιάς), — Χαμηλοθώρα (κοιν. χαμηλοβλεπούσα), Χαφταλεύρης (συνθ. ρ. χάφτω + ἀλεύρι), Χαχόλος (= ρῶσος, μεταφ. μεγάλωσμος, ἄχαρος, ἀνόητος), Χειλάμπαρης (κοιν. χειλάς), Χιούτης (ἀπὸ τῆ λ. χιούτη, ἢ = κοιν. ἡ χαίτη), Χούσιος (ἀπὸ ρ. χουσιανίζω = ἀναπνέω θυμωμένα), Χωματοφάος (= πλεονέκτης ἀπὸ τῆ λ. χῶμα καὶ τὸ θέμα τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. τρώγω) — Ψειροκουρής (= ἐγωῖστής, ψωροῦπερήφανος).

18. Γιὰ τῆ λ. μπολιάρης βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, 'Ἐπετηρὶς τῆς 'Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, 3, σ. 333.

3. Παρωνύμια προερχόμενα ἀπὸ βαφτιστικὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα

Βαγγέλακας (βαφτ.), *Βαθίλης* (βαφτ. *Βασίλης* παρεφθ.), *Βασίλαρος* (βαφτ.), *Γάβριλας* (βαφτ.), *Γαλέας* (ἐπ. *Γαληνέας* παρεφθ.), *Γιαγῆ* (βαφτ. *Παρασκευῆ* παρεφθ.), *Γιαλούσαινα*, *Γιαννιέας* (βαφτ.), *Γιωργαράς* (βαφτ.), *Γιώργαρος* (βαφτ.), *Γιωργέλης* (βαφτ.), *Γκρέτα* (ὄν. ἡθοποιοῦ), *Γύπαρης* (ἐπ.), *Γῶγος* (βαφτ. *Γιῶργος* παρεφθ.) — *Δράμαλης* — *Ἐρμῆς* — *Θωμανῆς* (βαφτ.), *Καραμπίνης* (ἐπ.), *Καραφωτιάς* (ὄν. ἀρματωλοῦ), *Κατερινάκα* (βαφτ.), *Κίτσος* (βαφτ.), *Κλαθῆς* (βαφτ. *Κλεάνθης* παρεφθ.), *Κολοβίστος* (ἐπ. *Κολοβιστέας*), *Κοντύλης* (ἐπ. *Κονδύλης* παρεφθ.), *Κοσονάκος* (ἐπ.), *Κύριακας* (βαφτ.) — *Λάλης* (βαφτ.), *Λεόνη* (βαφτ.), *Λιακούνης* (βαφτ. Ἡλίας), *Λιούνης* (βαφτ.), *Λύγκος* (ὄν. ληστῆ) — *Μανίνος* (βαφτ. *Μίμης* παρεφθ.), *Μαντζαβίνος* (ἐπ.), *Μάρκος* (βαφτ.) *Μητσαρέας* (βαφτ.), *Μήτσαρης* (βαφτ.), *Μητσέας* (βαφτ.), *Μιχάλαρος* (βαφτ.), *Μοσκιός* (ἐπ.), *Μουντρέας* (ἐπ.), *Μπιτσικόκος* (ὄν. φιγούρας τοῦ Θεάτρου Σκιῶν), *Μπιτσοκοκέας* (ὅπως τὸ προηγούμενο) — *Νικαράς* (βαφτ.), *Νταβέλης* (ὄν. ληστῆ), *Ντινάρα* (βαφτ.), *Ντοφαλῆς* (ἐπ.) — *Πέτρακας* (βαφτ.), *Πλιερέας* (βαφτ. *Πιέρρος*), *Πολύβιος* (ὄν. ἱστορικοῦ), *Ποτακέας* (βαφτ.), *Ποταρέας* (βαφτ.) — *Σταύρακας* (βαφτ.), *Σταυριανός* (βαφτ.) — *Ταρανή* (βαφτ. *Στασινῆ* παρεφθ.), *Ταρζάν* (ὄν. ἥρωα παιδικοῦ ἀναγνώσματος), *Τιτόλας* ἢ *Τιτολῆς* (βαφτ. *Νικόλας* - *Νικολῆς* παρεφθ.), — *Φωτούλης* (βαφτ.) — *Χαλιμάς* (ἀπὸ τὸ *Χαλιμά* ὄν. ἥρωϊδας τῆς ἐλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ «Χίλιες καὶ μία νύχτες»), *Χαραλάμπης* (βαφτ.), *Χοτανίνος* (ἐπ.), *Χρίστακας* (βαφτ.).

4. Παρωνύμια προερχόμενα ἀπὸ τοπωνύμια

Κάγκος ἢ *Καγκέας* (τοπων. *Κάγκια*), *Πετροβουნიώτης* (χωριὸν *Πετροβούνη*), *Πραστιώτης* (χωριὸν *Πραστίο*), *Ραβούντζια* (τοπων. τοῦ *Ταυγέτου*), *Σοχιώτης* (χωριὸν *Σοχά*), *Τσιοίβας* (ἀπὸ τὸ *Τσιοίγο* μὲ παραφθορά).

Τὰ παρωνύμια ποὺ εἶναι κύρια ὀνόματα (κατηγορίες 3 καὶ 4) μποροῦν μορφολογικὰ νὰ διακριθοῦν:

α) Σ' αὐτὰ ποὺ παραμένουν ἀναλλοίωτα ἢ παίρνουν ἀπλῶς τὴν κατάληξιν τῶν κοινῶν ἐθνικῶν οὐσιαστικῶν -ιώτης, ἔταν πρόκειται γιὰ παρωνύμια ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοπωνύμια.

β) Σ' αὐτὰ ποὺ εἶναι σύνθετα:

Κλεφτονικόλας, *Κωλοχορίστος*, *Κοντοκατερινιώ*, *Κοντοπέτρος*, *Κουτσαντώνης*, *Κουτσογιάννης*, *Κουτσοελένη*, *Κουτσοέλλη*, *Κουτσολιάς*, *Μαστρογιάννης*, *Παπαμάκος*, *Παπαμιαούλης*, *Σουφροκανέλα*, (σούφρα = ζαρωματιά)

γ) Σ' αὐτὰ πού παίρνουν τήν κατάληξη -έας¹⁹.

Γιαννιέας, Καγκέας, Μητσαρέας, Μητσέας, Μπιτσικοκέας, Ποτακέας, Ποταρέας.

δ) Σ' αὐτὰ πού εἶναι παρεφθαρμένα φωνητικά καί μορφολογικά:

Βαθίλης, Γαλέας, Γιαγή, Γῶγος, Κλαθής, Λάλης, Μανίνος, Ταρανή, Τιτόλας, Τιτολής.

ε) Σ' αὐτὰ πού εἶναι μεγεθυντικά ἢ ὑποκοριστικά:

I) Μεγεθυντικά:

Βαγγέλακας, Βασίλαρος, Γάβριλας (καταλ. -ας μέ ἀναβιβασμό τοῦ τόνου), Κύριακας (ὅπως τὸ προηγούμενο), Μητσαρέας (καταλ. -άρα + -έας), Μήτσαρης (καταλ. -αρης)²⁰ Μιχάλαρος, Νικαράς, Ντινάρα, Πέτρακας (καταλ. -ακας), Ποταρέας (καταλ. -αρα + -έας), Σταύρακας, Χοτανίνος (ἔπων. Χοτανινέας καταλ. -ος μέ ἀναβιβασμό τοῦ τόνου), Χορίστακας.

II) Ὑποκοριστικά:

Γιωργέλης (καταλ. -ελης), Θωμανής, Διακούνης (Λιάς, Λιάκος + καταλ. -ούνης), Λιούνης (Λιάς + -ούνης), Ποτακέας (Πότης + -άκης + -έας), Φωτούλης (Φώτης + -ούλης).

5. Παρωνύμια πού εἶναι λέξεις φτιαχτές ἢ λέξεις τῆς κοινῆς Νεοελληνικῆς παραποιημένες φωνητικά ἢ μορφολογικά.

Ἄρεφός (ἀδελφός), Γιαδέας (ἀπὸ τῆ φράση «για δές»), Γουγούνι (γουρούνι παρεφθ.), Ζαρόλης (ἀπὸ τῆ ζάρα), Μαμούτης (ἴσως ἀπὸ τὸ τουρκ. mama = φαγητό), Μοντρέλος (λ. φτιαχτή), Μούγαρης (ἀπὸ τὸ κοινὸ μήγαρις), Μπάμπολος (παραφθορὰ τοῦ διάβολος), Μπρόνης (λ. φτιαχτή), Συπαρῶν (παραφθορὰ τοῦ «παρῶν»), Συβολογράφος, Τσαοράϊτ (λ. φτιαχτή ἴσως παραφθορὰ τοῦ that's all right), Φρουφρούνι (λ. φτιαχτή).

Ἐπίσης ὡς παρωνύμια χρησιμοποιοῦνται καὶ ξένες λέξεις ἀμετάβλητες: Κολονέλος (ἰταλ. colonello), Σεινιόρος (ἰταλ. signore).

Γενικὰ παρατηροῦμε ὅτι ἀπὸ τίς λέξεις, πού λέγονται ὡς παρωνύμια,

19. Ἡ κατάληξη -έας στὰ ἐπώνυμα ἐπιχωριάζει, ὅπως εἶναι γνωστό, στὴν Ἑξω Μάνη. Ἀκόμη καὶ τὰ λίγα ἐπώνυμα, πού δὲν καταλήγουν σὲ -έας, στὴν καθημερινή χρήση τους ἔχουν προσαρμοστεῖ στὴν κατάληξη αὐτή. Π.χ. Φιλιππίδης-Φιλιππέας, Μαυρουλίδης-Μαυρολιέας, Κουλουμβάκης-Κουλουμπέας.

20. Γιὰ τὴν κατάληξη -αρης βλ. Κ. Μ η ν ᾱ, Ἡ μορφολογία τῆς μεγεθύνσεως στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, Γιάννενα 1978, σ. 188.

άλλες μένουν αμετάβλητες μορφολογικά και άλλες γίνονται άρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους με τὶς ἀνάλογες καταλήξεις.

B. Σημασιολογική εξέταση

Σημασιολογικά τὰ παρωνύμια²¹ μπορούμε νὰ τὰ διακρίνομε στὶς ἐξῆς κατηγορίες:

1. Αὐτὰ ποὺ σκώπτουν ἢ χαρακτηρίζουν μιὰ σωματική ιδιότητα.
2. Αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται σὲ πνευματική ἢ ἠθική ιδιότητα.
3. Ὅσα ἀναφέρονται στὸν τρόπο ὁμιλίας ἐνὸς ἀτόμου ἢ σὲ χαρακτηριστικὲς λέξεις ποὺ εἶπε κάποτε.
4. Αὐτὰ ποὺ χαρακτηρίζουν τὸν τρόπο ζωῆς (ἐπάγγελμα, συνήθειες) ἢ σκώπτουν κάποιο συγκεκριμένο περιστατικὸ τοῦ βίου ἐνὸς ἀτόμου.

Καὶ στὶς τέσσερες αὐτὲς κατηγορίες τὰ παρωνύμια μπορούν νὰ δηλωθοῦν: α) με τὸ βαφτιστικὸ ὄνομα ἢ τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἰδίου ἢ ἄλλου προσώπου με φωνητικές-μορφολογικὲς μεταβολές ἢ ὄχι, β) μεταφορικὰ με ἓνα ζῶο, γ) μεταφορικὰ με ἓνα πράγμα καὶ δ) με μιὰ ὁποιαδήποτε λέξη (φράση, μετοχή, ἐπίθετο κ.λπ.) κοινὴ ἢ ἰδιωματικὴ ἢ καὶ φτιαχτή.

Σύμφωνα με τὴν παραπάνω διάκριση ἀκολουθεῖ ἡ σημασιολογικὴ κατάταξη ὅλων τῶν παρωνυμίων τῆς περιοχῆς ποὺ ἐξετάζομε, τὰ ὁποῖα κατατάχθηκαν προηγουμένως λεξιλογικά. Μέσα σὲ παρένθεση ἀποδίδεται φωνητικὰ τὸ παρωνύμιο, ὅταν ὑπάρχει κάποια ἰδιομορφία.

I. Σωματικὲς ιδιότητες καὶ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικά.

Ἀναγκεμένη (ἀνατζεμένη): γυναίκα καχεκτικὴ καὶ ἀσθενική.

Ἀντζουλοῦ (Ἀτζουλοῦ): γυναίκα με χοντρὲς γάμπες²².

Ἀρκούδα: γυναίκα σωματώδης καὶ δυνατὴ²³.

Βαγγέλακας (Βατζέλακας): ἄντρας σωματώδης ὀνομαζόμενος *Βαγγέλης*.

Βασίλαρος: ἄντρας σωματώδης ὀνομαζόμενος *Βασίλης*.

Βλογιοκομμένη: γυναίκα με οὐλὲς στὸ πρόσωπο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια εὐλογιά.

Γάβριλας: ἄντρας σωματώδης ὀνομαζόμενος *Γαβρίλης*.

21. Σχετικὰ με τὶς συνηθισμένες σημασιολογικὲς διακρίσεις τῶν παρωνυμίων βλ. P. K r e t s c h m e r, Der heutige lesbische Dialekt, Wien 1905, σ. 384-400, Π. Λ ο ρ ε ν - τ ζ ᾱ τ ο, ἔνθ' ἄν. (σημ. 3), σ. 44 καὶ Σ. Κ υ ρ ι α κ ῖ δ η, Μεγάλῃ Ἑλλην. Ἐγκυκλοπ., τ. 19, σ. 751.

22. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο καὶ σ' ἄλλες περιοχὲς τῆς Μάνης.

23. Ἀνάλογο βυζαντινὸ παρωνύμιο Ἀρκουδάκος, ποὺ δηλώνει ὅμως ἄνθρωπο λαίμαργο βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ ῆ, ἔνθ' ἄν. (σημ. 7), σ. 79.

Γαλάνης: άντρας με γαλανά μάτια.

Γενάτος: άντρας με μακριά μαλλιά και γενειάδα.

Γιωργαράς: άντρας σωματώδης και δυνατός ονομαζόμενος *Γιῶργος*.

Γιώργαρος: συνώνυμο με τὸ προηγούμενο.

Γκρέτα: γυναίκα πού για τὴν ὀμορφιά της τῆς ἔμεινε ὡς παρωνύμιο τὸ ὄνομα γνωστῆς ἠθοποιοῦ (Γκρέτα Γκάρμπο).

Γούστρακας: άντρας με χλωμή ἐπιδερμίδα σὰν τὸν γούστρακα (εἶδος σαύρας).

Γυαλιάς: άντρας πού ἀπὸ παιδί φοροῦσε μυωπικά γυαλιά.

*Γυφτακόνισμα*²⁴: γυναίκα πολὺ μελαχροινὴ καὶ ἄσχημη.

*Δίκολος*²⁵: άντρας κοντὸς καὶ παχὺς ἰδίως στὰ ὀπίσθια.

Δοντάς: άντρας με μεγάλα καὶ προεξέχοντα δόντια.

Ἐρμῆς: άντρας με κομμένο ἀπὸ ἀτύχημα τὸ ἓνα χέρι του. Τὸν παρομοίασαν με τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἐρμῆ τοῦ Πραξιτέλους.

*Ζάμπα*²⁶: γυναίκα με μεγάλη κοιλιά καὶ ἀδύνατα πόδια σὰν τὴ ζάμπα (εἶδος βατράχου).

Ζαρόλης: άντρας πού ἀπὸ μικρὸς ἦταν ἀδύνατος καὶ καχεκτικός.

Θωμανής: μικρόσωμος άντρας ονομαζόμενος *Θωμᾶς*.

Καβαλίνα: γυναίκα πολὺ μελαχροινὴ.

Καμούγερας: άντρας πού, ἐπειδὴ ἦταν ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, τὸν παρομοίασαν με τὸ ὀμώνυμο ἀγριόχορτο.

Καμπάρης: μεγαλόσωμος άντρας καὶ χοντροκομμένος.

Καμπουράκης: άντρας πού ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία εἶχε καμπούρα. Συνώνυμο *Καπουλιάρης*.

Καρδιάρης: άντρας καχεκτικός καὶ ἀσθενικός.

Καρλάφτης: άντρας με πολὺ μεγάλα ἄφτιά.

Καρούμπας: άντρας με μεγάλο κεφάλι.

*Καρύδης*²⁷: άντρας με ἐξογκωμένο τὸ μῆλο τοῦ Ἄδάμ.

*Κασσιδιάρης*²⁸: κατὰ τὴν παιδικὴ του ἡλικία τοῦ ἔπεσαν τὰ μαλλιά ἀπὸ κασσίδα.

24. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ὑπάρχει καὶ στὴν περιοχὴ Γυθείου.

25. Ἡ λέξη, κυρίως στὴ φράση «δίκολο πινάκι» χρησιμοποιεῖται, σύμφωνα με τὸ ἀρχεῖο τοῦ Ι. Α., στὴν Πελοπόννησο, Ἀρτάκη Εὐβοίας, Αἰτωλία, Αἴγινα, Μύκονο καὶ δηλώνει τὸ δίβουλο καὶ διπρόσωπο ἄνθρωπο. Ἐπίσης με τὴ σημασία αὐτὴ ἀναφέρεται καὶ ἀπὸ τὸ Ν. Πολίτη, Παροιμίες, Δ, σ. 451. Τὸ παρωνύμιο ὁμῶς πού καταγράφομε ἀπὸ τὸ Βεχώρι δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ σημασία.

26. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ἀπαντᾷ καὶ σ' ἄλλες περιοχὲς τῆς Μάνης.

27. Ἀνάλογο παρωνύμιο *Καρυδολαίμης* ἀπὸ τὴ Μυρσίνη Λακωνίας.

28. Τὸ παρωνύμιο ἀπαντᾷ στὴν Ἠπειρο καὶ στὴ Ζάκυνθο. Ἀνάλογο παρωνύμιο εἶναι τὸ *Κασσίδης* ἀπὸ πολλὲς περιοχὲς ἐπίσης ἢ λ. *Κασσιδιάρης* ἀπαντᾷ καὶ ὡς ἐπώνυμο.

Κατερινάκα: γυναίκα μεγαλόσωμη ονομαζόμενη *Κατερίνα*.

Κατσικομούνουχο: άντρας πολύ αδύνατος που είχε το επώνυμο *Κατσικέας*.

Κατσούλι: άντρας μικρόσωμος και καχεκτικός.

Κιτρινέας (Τσιτρινέας): άντρας πολύ χλωμός.

Κιτρινομηλιά (Τσιτρινομηλιά): γυναίκα πολύ χλωμή.

Κιτρινομπέκω (Τσιτρινοδέκω): συνώνυμο με το προηγούμενο.

Κλειδιάρης: άντρας ψηλός και αδύνατος με κυρτωμένο κορμί.

Κλίτσικας: άντρας κοντός με πολύ αδύνατα πόδια.

Κλωσσοῦ: γυναίκα με ιδιόμορφο βάδισμα.

Κογκορέας: άντρας κοντός και χοντρός.

Κολοβίστος: μεγαλόσωμος άντρας με επώνυμο *Κολοβιστέας*.

Κολοβός: κατά την παιδική του ηλικία ήταν πολύ παχύς και κοντός.

Κολοβούλης: συνώνυμο με το προηγούμενο.

*Κωλομούτσης*²⁹: είχε χοντρό πρόσωπο και φουσκωτά μάγουλα.

*Κομπορόζος*³⁰: άντρας πολύ κοντός και παχύς, που έκανε όμως το σπουδαίο.

*Κοντοκατερινιώ*³¹: κοντή γυναίκα ονομαζόμενη *Κατερίνα*.

Κοντοπέτρος: κοντός άντρας ονομαζόμενος *Πέτρος*.

Κοντόσα: πολύ κοντή γυναίκα.

Κοντοστούμπης: άντρας πολύ κοντός.

*Κορακολαίμης*³²: ψηλός και αδύνατος άντρας με πολύ μακρύ λαιμό.

*Κορδονούρης*³³: άντρας που βάδιζε με ιδιόμορφο τρόπο.

Κορωνιός: άντρας με σημάδι στο μέτωπο.

Κουτσαντώνης, Κουτσογιάννης, Κουτσοελένη, Κουτσοέλλη, Κουτσολιάς: άνθρωποι χωλοί ονομαζόμενοι *'Αντώνης, Γιάννης κ.λπ.*

Κουτσούνης: μικρόσωμος άντρας.

Κοφοκώλης: από άτύχημα είχε τραυματισθεί στα όπισθια.

29. Το ίδιο παρωνύμιο άπαντᾶ και στην Κάτω Μάνη (περιοχή Γυθείου). 'Ανάλογο παρωνύμιο *Κῶλος* αναφέρει και ο Π. Λορεντζάτος, ἔνθ' άν. (σημ. 3), σ. 54.

30. Το ίδιο παρωνύμιο και στους Γαργαλιάνους. Βλ. Δ. Κρεκούκια, Τριφυλίων βαπτιστικά, έπωνύμια, παρωνύμια, έν 'Αθήναις 1955.

31. 'Ανάλογα παρωνύμια με α' συνθετικό το κοντο- υπάρχουν σε πολλές περιοχές. Το ίδιο και παρωνύμια με α' συνθετικό το κουτσο-.

32. Το ίδιο παρωνύμιο υπάρχει και σ' άλλα χωριά της Μάνης. 'Επίσης κοινά είναι και τὰ παρωνύμια *Μπασούρης, Μπλαφουσκιάρα, Χιούτης, Μέκος, Πορτογύρα, Σκατέας, Τοῦρκος, Κονιδιάρα, Λύγκος, Μπουλαχάνα*, για τὰ όποια βλ. παρακάτω.

33. Το ίδιο παρωνύμιο υπάρχει και στην Κάτω Μάνη (περιοχή Γυθείου), Στερεά 'Ελλάδα, Γορτυνία.

*Κοφοχείλα*³⁴: γυναίκα με σημάδι στα χείλη.

Κύριακας: άντρας μεγαλόσωμος όνομαζόμενος *Κυριάκος*.

*Λαμάσα*³⁵: γυναίκα μεγαλόσωμη, δυνατή και άποδοτική στην εργασία της.

*Λάμνα*³⁶: συνώνυμο με τὸ προηγούμενο.

Λιακούνης: μικρόσωμος άντρας όνομαζόμενος *Ήλιος*. Τὸ παρωνύμιο έχει παράλληλα και ύποτιμητική σημασία, ύποδηλώνοντας τὸν πονηρό, όπότε κατατάσσεται στη δεύτερη κατηγορία.

Λιούνης: συνώνυμο με τὸ προηγούμενο.

Ματουλάς: άντρας με μεγάλα και έξέχοντα μάτια.

*Μαῦρος*³⁷, *Μαυροτσουκάλα*, *Μαυρούλα*: άτομα μελαμψά.

Μητσαρέας, *Μήτσαρης*: άντρας μεγαλόσωμος όνομαζόμενος *Μήτσος*.

Μιχάλαρος: μεγαλόσωμος άντρας όνομαζόμενος *Μιχάλης*.

Μονάρχιδος: εκ γενετῆς εἶχε έναν ὄρχιν.

Μουλαρομούρης: άντρας με μακρὸ πρόσωπο.

Μουντρέας: εἶχε προεξέχοντα δόντια ὅπως κάποιος με τὸ επώνυμο *Μουντρέας* από γειτονικό χωριό.

*Μουστακαλής*³⁸: εἶχε μεγάλο μουστάκι.

Μουστάκω: γυναίκα με έντονο τρίχωμα στὸ επάνω χεῖλος της.

Μπακάς: άντρας με μεγάλη κοιλιά.

*Μπαλαμπάνης*³⁹: άντρας μεγαλόσωμος και παχύς.

*Μπασούρης*⁴⁰: εἶχε αἱμάτωμα στὸ πρόσωπο εκ γενετῆς.

Μπιτσικόκος: άντρας κοντὸς και σωματικὰ κακοφτιαγμένος. Τὸ ἴδιο και τὸ *Μπιτσικοκέας*.

*Μπλαφουσκιάρα*⁴¹ (*Μπλαφουστσάρα*): ασθενική με φουσκωμένα μάγουλα.

Μπουζαντέρα: παχειά γυναίκα.

Μπουζής: άντρας κοντὸς και παχύς.

34. Ἡ λ. *Κοφοχείλης* ὡς παρωνύμιο ἀπαντᾷ και στοὺς Βυζαντινοὺς. Βλ. Φ. Κ ο υ - κ ο υ λ έ, ἔνθ' ἀν. (σημ. 7), σ. 69.

35. Ἡ λ. ὡς παρωνύμιο και ὡς βρισιὰ ἀπαντᾷ σὲ πολλὲς περιοχὲς.

36. Ἡ λ. ὡς παρωνύμιο ἀπαντᾷ και στὰ Βούρβουρα Κυνουρίας και σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς Πελοποννήσου, Κέρκυρα κ.ά.

37. Ἀντίστοιχα βυζαντινὰ παρωνύμια ἔχομε τὰ *Μαῦρος*, *Μαυρέας* (βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ - λ έ, ἔνθ' ἀν. (σημ. 7), σ. 66). Ὁ Ἑ μ μ. Κ ρ ι α ρ ᾱ ς, ἔνθ' ἀν. (σημ. 4), σ. 177, ἀναφέρει ἀπὸ Ἀδάμαντα Μήλου παρωνύμιο *Μαυρῆς*.

38. Ἀντίστοιχο βυζαντινὸ παρωνύμιο *Μυστάκων* βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, ἔνθ' ἀν. (σημ. 7), σ. 66.

39. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ἀπαντᾷ στη Θήρα, Κέρκυρα, Σάμο, Νάξο κ.ά.

40. Βλ. σημ. 32.

41. Βλ. σημ. 32.

- Μπουκάλω*: γυναίκα με μεγάλη μύτη.
Μπουλούκω: χοντροκομμένη γυναίκα.
Μπρόνης: κοντός και χοντρός άντρας.
Νικαράς: άντρας δυνατός ονομαζόμενος *Νίκος*.
*Νταλιάνα*⁴²: γυναίκα ψηλή.
Ντινάρα: γυναίκα ψηλή ονομαζόμενη *Ντίνα*.
*Ντοφαλής*⁴³: άντρας σωματώδης και δυνατός. Τόν παρομοίασαν με τόν παλαιστή *Τόφαλο*.
Ευλαρένια: γυναίκα πολύ αδύνατη και ψηλή.
Ευλομαγγάνα: συνώνυμο με τὸ προηγούμενο.
Πάλαθρος: άντρας πολύ παχύς.
Παπής: άντρας με ιδιόρρυθμο βάδισμα σάν τῆς πάπιας.
Παστοῦ: γυναίκα πολύ χοντρή.
Πατοξυλάς: άντρας πολύ ψηλός.
*Πατουχαροῦ*⁴⁴: γυναίκα με μεγάλες πατοῦσες.
Πέτρακας: άντρας σωματώδης ονομαζόμενος *Πέτρος*.
Πρηστούρης: άντρας χοντρός με πολύ μεγάλη κοιλιά.
Σαλαμάδος: άντρας με ἄσχημα χαρακτηριστικὰ προσώπου, παρομοιαζόμενος με σαλαμάντρα (εἶδος σαύρας).
Σκουρούχης: άντρας αδύνατος με ὠχρὸ και ζαρωμένο πρόσωπο.
Σκυλάφτης (*Στσυλάφτης*): άντρας με μεγάλα ἄφτια.
Σκυλοπινάκα (*Στσυλοπινάκα*): χοντροκαμωμένη και ἄξεστη γυναίκα.
Σουφροκανέλα: γυναίκα καχεκτική με ὠχρὸ και ζαρωμένο πρόσωπο ονομαζόμενη *Κανέλα*.
Σπασούλης: ἀσθενικὸς άντρας πὸν ὑπέφερε ἀπὸ κήλη.
Σπετσοῦ: γυναίκα με κοκκινωπὴ ἐπιδερμίδα προσώπου σάν τὴ σπέτσα (= κόκκινη πιπεριά).
Σπίνος: άντρας πολύ αδύνατος και καχεκτικός.
*Σπληνιάρης*⁴⁵: άντρας ἀσθενικὸς πὸν ὑπέφερε ἀπὸ τὴ σπλήνα του.
Σταύρακας: άντρας μεγαλόσωμος ονομαζόμενος *Σταῦρος*.

42. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ἀπαντᾶ και στὰ χωριά Δάρα Ἀρκαδίας, Στρόπωνες Εὐβοίας καθὼς και στὴν Καστοριά και στὴν Ἡπειρο.

43. Τὸ παρωνύμιο ἀπαντᾶ με τὸν τύπο *Τόφαλος* σὲ πολλές περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος.

44. Τὸ παρωνύμιο με τοὺς τύπους *Πατουχάρης*, *Πατουχάρης* και *Πατούχας* (θηλ. -ω) ἀπαντᾶ και στὴν Κρήτη, Μάνη και Σάμο. Συνώνυμο, βυζαντινὸ παρωνύμιο *Πλατυπόδης* βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, ἔνθ' ἄν. (σημ. 7), σ. 72.

45. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο εἶναι και βυζαντινὸ. Βλ. Φ. Κ ο υ κ ο υ λ έ, ἔνθ' ἄν. (σημ. 7), σ. 71.

Στενοχιάρα: γυναίκα αδύνατη και φιλάσθενη.

Στερφάρα: στείρα γυναίκα.

Στομάς: άντρας με πολύ μεγάλο στόμα.

Σφουγγαράκι; άντρας με πολύ σγουρά μαλλιά.

Ταρζάν: άντρας δυνατός.

Τζάρα: γυναίκα κοντή και χοντρή.

Τουμπανοπόδα: γυναίκα με χοντρά πόδια.

Τραμπαλιάρης: άντρας με άσταθές βάδισμα.

Τρούπας ή *Τρουπίσκαρης*: άντρας με ούλη στο πρόσωπο, που ο ίδιος χαρακτηρίζει «τρούπα».

Τσακάλω: την όνόμασαν έτσι από τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

Τσερατσούνικος: άντρας πολύ αδύνατος.

Τσουλής: άντρας αδύνατος με μεγάλη κοιλιά.

Φεγγαράτη: γυναίκα με ροδοκόκκινο και ώραϊο πρόσωπο.

Χαλκιάς: άντρας που ή επιδερμίδα του είχε τó χρώμα του χαλκού.

Χαραλάμπης: άντρας που έμοιαζε με κάποιον όνομαζόμενο *Χαραλάμπη*.

Χειλάμπαρης: άντρας με μεγάλα χείλη.

*Χιούτης*⁴⁶: άντρας με πολλά μαλλιά που έπεφταν στο μέτωπό του.

Χοτανίνος: άντρας μεγαλόσωμος που έχει τó επώνυμο *Χοτανινέας*.

Χρίστακας: άντρας σωματώδης όνομαζόμενος *Χρίστος*.

II. Πνευματικές και ήθικες ιδιότητες.

*Άλεποῦ*⁴⁷: χαρακτήρας πονηρός.

Γιάννης ό *Θεός*: θεωροῦσε τόν έαυτό του άλλάνθαστο.

Γιωργέλης: πρόσχαρος άνθρωπος.

Γούβης: άνθρωπος κατηφής και λιγομίλητος.

Γύπαρης: χαρακτήρας σκληρός: πρέπει να πήρε αυτό τó παρωνύμιο από τó όνομα του κρητικού άγωνιστή Παύλου Γύπαρη.

Δράμαλης: έριστικός και εκδικητικός άνθρωπος.

Έβραϊός: άνθρωπος τσιγγούνης.

*Ζορμπᾶς*⁴⁸: άνθρωπος αυθαίρετος και τυραννικός.

Ίσουίτης: πονηρός και συκοφάντης.

46. Βλ. σημ. 32.

47. Άνάλογο βυζαντινό παρωνύμιο Άλωπός βλ. Φ. Κουκουλέ, ένθ' άν. (σημ. 7), σ. 79.

48. Τό ίδιο παρωνύμιο λέγεται σε πολλές περιοχές: είναι γνωστό επίσης και ως επώνυμο.

- Καντάρας*⁴⁹: ἄνθρωπος πολὺ σχολαστικός.
Καπουτσωμένη: ὀξύθυμη καὶ ἐριστική.
Κατσαπλιάς: ἀτίθασος σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς πολιτικές του ιδέες.
Κλεφτονικόλας: κλέφτης ὀνομαζόμενος *Νικόλας*.
Κοπρόμηλας: ἄνθρωπος μὲ κακὸ χαρακτήρα.
*Κοπροσκούληκας*⁵⁰: συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο.
Κουζουλός: ζωηρὸς καὶ ἀτίθασος χαρακτήρας.
*Κοῦρος*⁵¹: ἐριστικός καὶ ζωηρὸς ιδιαίτερα μὲ τὶς γυναῖκες.
Λεόνη: γυναίκα ἐγωῖστρια ποὺ τῆς ἔδωσαν τὸ ὄνομα κάποιας ἐλαφρόμυα-
 λης ἀπὸ γειτονικὸ χωριό.
*Μαμούτης*⁵²: ἄνθρωπος ἀτομιστῆς καὶ συμφεροντολόγος.
Μαντζαβίνος: ἄνθρωπος ποὺ διακρινόταν γιὰ τὸ πνεῦμα οἰκονομίας καὶ
 λιτότητας· ἴσως ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ νομομαθοῦς καὶ ὑπουργοῦ Οἰκονο-
 μικῶν *Γ. Μαντζαβίνου*.
Μᾶρκος: κουτὸς καὶ ἀργοκίνητος. Βλ. παρακάτω καὶ τὸ παρωνύμιο *Παπα-
 μᾶρκος*.
Ματσαγκάς: κακὸς καὶ ἐριστικός.
*Μέκος*⁵³: ἀπότομος στὴ συμπεριφορὰ του.
*Μελίσσης*⁵⁴: συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο.
*Μοσκιός*⁵⁵: πονηρὸς καὶ κακός· ἀπὸ τὸ ἐπώνυμο γνωστοῦ ἐγκληματία.
Μουσκλής: κατηφῆς καὶ σκυθρωπός.
Μουσμούλης: σκυθρωπὸς καὶ λιγομίλητος.
Μπολοθούρα: γυναίκα κουτσομπόλα.
*Μποῦφος*⁵⁶: κουτὸς καὶ ἀργοκίνητος.
Ντάντος: κουτὸς καὶ ἀπότομος στὴ συμπεριφορὰ του.
Ντουρής: ἀπότομος στὴ συμπεριφορὰ του.
Ξύστρας: εὐερέθιστος καὶ δύστροπος.
Παπαμᾶρκος: νωθρὸς (τὸ *α'* συνθ. εἶναι ἐπαγγελματικό).
Παπαμιαούλης: δραστήριος παπάς .

49. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ἀπαντᾷ καὶ στὴν Εὐβοία.

50. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο λέγεται καὶ στὴν Κάτω Μάνη καὶ Αἰτωλοακαρνανία.

51. Ἀνάλογα βυζαντινὰ παρωνύμια ἀναφέρει ὁ Φ. Κουκουλές, ἐνθ' ἄν. (σημ.
 7) σ. 83 τὰ *Πετεινὸς* καὶ *Ἀλεκτοράκης*.

52. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο στὴ Μυρσίνη Λακωνίας καὶ Κεφαλληνία. Στὴ Μάνη ἐπίσης
 ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐπώνυμο *Μαμουῦτος*.

53. Βλ. Σημ. 32.

54. Ἡ λ. χρησιμοποιεῖται σὲ πολλὰς περιοχὰς ὡς ὄνομα βοδιοῦ.

55. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ἀπαντᾷ στὴν Κάτω Μάνη, Στερεὰ Ἑλλάδα, Ἰσακωνιά, Ἀρ-
 καδία.

56. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο λέγεται στὴν Κάτω Μάνη, Κύθηρα, Εὐβοία, Κάρπαθο.

- Πισπιρίγκος*⁵⁷: πονηρός και ταυτόχρονα μικρόσωμος άνθρωπος.
*Πορτογύρα*⁵⁸: συνώνυμο με τὸ *Μπολοθούρα*.
Ραγιάς: ἄβουλος και δουλοπρεπής.
*Σκατέας*⁵⁹: κακός και πονηρός.
Σκατοκουβαριάστης: συμφεροντολόγος.
Σμυρνιά: πολύλογος και συκοφάντρια.
Σταυριανός: ἀφελής πού τοῦ προσκόλλησαν ὡς παρωνύμιο τὸ ὄνομα κά-
 πίου κουτοῦ.
Ταλαράς: ἄνθρωπος φιλάργυρος.
Τζαναμπέτης: πονηρός και κατεργάρης.
Τζερεμές: ράθυμος και τεμπέλης.
*Τοῦρκος*⁶⁰: κακός χαρακτήρας.
Τράγος: ἄξεστος και ἀπότομος.
Τσάκαλος: εὐερέθιστος και ἐπιθετικός.
*Φαρμακέας*⁶¹ (*Φαρματσέας*): ἄνθρωπος πικρόχολος.
Φωτούλης: ἐλαφρόμυαλος ὀνομαζόμενος *Φώτης*.
Χαμηλοθώρα: γυναίκα δειλή και ἐσωστρεφής.
*Χαχόλος*⁶²: ἀνόητος ἄνθρωπος.
Χούσιος: εὐερέθιστος.
Χωματοφάος: τσιγγούνης και συμφεροντολόγος.
Ψειροκουρής: ὑπερβολικά ἐγωϊστής.
Ψιλικαντζής: συμφεροντολόγος και σχολαστικός.

III. Ὁμιλία.

α) Τρόπος ὀμιλίας:

Καναρίνης, Κουρτσουλιάνος: ἄτομα πού, ἐπειδὴ μιλοῦσαν πολύ, παρομοιάζονταν με πουλιά.

57. Ὁ Ν. Π ο λ ί τ η ς, *Παραδόσεις*, 2, 1293, 7, ἐτυμολογεῖ τὴ λέξη ἀπὸ τοῦ βλαχ. riririgu = μικρόσωμος, πονηρός και ἀεικίνητος». Ὁ Π. Β λ α σ τ ό ς, *Συνώνυμα και συγγενικά, τέχνες και σύνεργα*, Ἀθήναι 1931, ἀναφέρει τὴ λ. ὡς συνώνυμη τοῦ καλοβαλμένου, λιμοκοντόρος.

58. Βλ. σημ. 32.

59. Βλ. σημ. 32. Ἀνάλογο παρωνύμιο Σκατὸ ἀναφέρει ὁ Σ. Κ α ρ α ν ι κ ό λ α ς, *Παρωνύμια και σκωπτικά ὀνόματα ἐν Σύμῃ, Δωδεκανησιακὸν Ἀρχεῖον* 3 (1958), σ. 168.

60. Βλ. σημ. 32.

61. Ἀνάλογο παρωνύμιο ἀναφέρει ὁ Σ. Κ α ρ α ν ι κ ό λ α ς, ἐνθ' ἀν. (σημ. 59), σ. 174 *Φαρμάκι*.

62. Τὸ παρωνύμιο ἀπαντᾷ στὴ Μάνη, Κῶ, Μήλο, Νάξο, Κεφαλληνία κ.ά.

- Μέλισσας*: ή φωνή του ήταν ιδιόμορφη σαν βόμβος μελισσιού.
Μουγγούτας: άνθρωπος που δεν μιλούσε καθαρά.
Μπλιεμπλιές: άνθρωπος τραυλός.
Παπαστούκας: παπάς που μιλούσε γρήγορα.
Παρδάλης: τραυλός.
Πιργιουνοῦ: γυναίκα φλύαρη (φρ. «πήγαινε τὸ στόμα της πιργιόνι»).
Πολύβιος: άνθρωπος πολυλογᾶς, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχαίου ιστορικοῦ.
Σαλιὰς καὶ Σαλιού: ἄντρας καὶ γυναίκα φλύαροι.
Σειρήνα: γυναίκα μὲ δυνατὴ διαπεραστικὴ φωνή.
Στομού: γυναίκα φλύαρη.
Τρακατρούκα: μιλούσε πολὺ γρήγορα.
Χαλιμάς: ἄνθρωπος φλύαρος καὶ τερατολόγος.

β) Χαρακτηριστικὴ λέξη ἢ λέξη παρεφθαρμένη φωνητικὰ ἢ μορφολογικὰ, ἢ ὁποῖα, ἐπειδὴ λέγεται συχνὰ ἀπὸ κάποιον, τοῦ προσκολλᾶται ὡς παρωνύμιο:

- Ἄδερφάκι*: συνήθιζε νὰ χρησιμοποιεῖ τὴ λ. ὡς προσφώνηση.
Ἄρεφός (παραφθορὰ τῆς λ. ἀδελφός).
Βαθίλης: ἔλεγε τὸ ὄνομά του ψευδᾶ.
Γαλέας: ἔλεγε παρεφθαρμένα τὸ ἐπώνυμό του *Γαληνέας*.
Γερο-καρδάσης: χρησιμοποιοῦσε συχνὰ τὴ λ. *καρδάσης*.
Γιαγὴ: ἔλεγε παρεφθαρμένο τὸ ὄνομά της *Παρασκευή*.
Γιαδέας: χρησιμοποιοῦσε συχνὰ τὴ φράση «για δές».
Γουγούνι: ἔλεγε ψευδᾶ τὴ λ. *γουρούνι*.
Γῶγος: ἔλεγε παρεφθαρμένο τὸ ὄνομα *Γιῶργος*.
Κλαθής: ἔλεγε παρεφθαρμένο τὸ ὄνομα *Κλεάνθης*.
Κοντύλης: καυχόταν συχνὰ ὅτι ἦταν γνωστὸς τοῦ *Κονδύλη*, πού τὸν πρόφερε «*Κοντύλη*».
Κολονέλος: ἔτσι ἀποκαλοῦσε ἀπὸ παρανόηση κάθε ἰταλὸ στρατιώτη κατὰ τὴν περίοδο τῆς κατοχῆς.
Δάλης: ἔλεγε παρεφθαρμένο τὸ ὄνομά του *Μιχάλης*.
Μανίνος: ἔτσι ἔλεγε μικρὸς τὸ ὄνομά του *Μίμης*.
Μοντρέλος: ἔτσι παραποίησε τὴ λ. *automotrice!*
Μούγαρης: ἔτσι ἔλεγε τὴ λ. *μήγαρις*.
Μπάμπολος: ἔλεγε παρεφθαρμένη τὴ λ. *διάβολος*.
Ευλάκιας: ὅταν θύμωνε, ἔλεγε σαν βρισιὰ τὴ στερεότυπη φράση «τὰ ξυλάκια σας».
Παρθένα: ἔλεγε συχνὰ τὴ λ. *αὐτή*.
Πικούνης: οἰκοδόμος πού χρησιμοποιοῦσε συχνὰ τὴ φράση «μὲ τὸ *πικούνι*».

Σενιόρος: συνήθιζε να προσφωνεί έτσι το συνομιλητή του.

Σμπαρών: έλεγε παρεφθαρμένα τή λ. «παρών» κατά τή στρατιωτική του θητεία.

Ταρανή: έλεγε παρεφθαρμένα τὸ ὄνομά της Στασινή.

Τιτόλας, Τιτολής: έλεγε ψευδὰ τὸ ὄνομά του Νικόλας, Νικολής.

Τσαοράϊτ: Μετανάστης ἀπὸ τὴν Ἄμερική. Έλεγε συχνὰ τὴ φράση that's all right, τὴν ὁποία οἱ συγχωριανοί του παραποίησαν σὲ «τσαοράϊτ».

Τσουρίτσης: προσφωνοῦσε συχνὰ τοὺς συνομιλητές του μὲ τὴ λ. αὐτή.

Φλόγας: ὑπέφερε ἀπὸ ἀρθριτικὰ καὶ ὅταν πονοῦσε φώναζε «φλόγα».

Φουρτούνας: ὅταν ἔπινε καὶ παραπατοῦσε φώναζε «φουρτούνα».

Φρουφρούμι: παρενέβαλλε μέσα στὸ λόγο του αὐτὴ τὴ λέξη χωρὶς αἰτία.

IV. Βίος.

α) ἐπάγγελμα - ἀσχολία:

Ἄβγουλοῦ: πουλοῦσε ἀβγά.

Ἄγροτικό, τό: ἔτσι ὀνόμασαν τὸν ἀγροτικὸ διανομέα.

Ἄλεποπιάστης: κυνηγοῦσε ζῶα καὶ πουλοῦσε τὸ δέρμα τους.

Ἄποσκιαδερός: ἐξέδιδε ἑφημερίδα μ' αὐτὸν τὸν τίτλο.

Βάγιας: διατηροῦσε νερόμυλο σὲ τοποθεσία, ἧπου δέσποζε μιὰ βάγια.

Δροσιά: εἶχε ταβερνάκι σὲ δροσερὸ μέρος.

Κάγκος ἢ Καγκέας: εἶχε κτήματα στὴν τοποθεσία «Κάγκια».

Καραφωτιάς: ἀσχολεῖτο συνέχεια μὲ τὴ συλλογὴ καὶ ἐπιδιόρθωση ὄπλων.

Κεφαλάρης (τσεφαλάρης): εἶχε νερόμυλο, ποὺ ἦταν ὁ πρῶτος στὴ σειρά.

Κολλιέας: ἦταν σιδερῆς καὶ κολλοῦσε σίδερα.

Μαστρογιάννης: τεχνίτης ὀνομαζόμενος Γιάννης.

Μουνούχαρος: εὐνοῦχιζε τὰ ζῶα.

Μπέης: ἦταν ἀγροφύλακας.

Νομάρχης: ἦταν πρόεδρος τοῦ χωριοῦ καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε τὸν ἑαυτό του «Νομάρχη».

Πούργαλης: κατασκεύαζε πούργια (= καλάθια).

Ρεντής: εἶχε μικρὰ κτήματα ἄγωνα καὶ ἐπικλινῆ (ρεντες).

Σερνικόγιατρος: μάζευε διάφορα βότανα καὶ τὰ πουλοῦσε. Κυρίως ἔδινε βοτάνια γιὰ τὴ γέννηση ἀρσενικοῦ παιδιοῦ.

Στανίτης: ἦταν τσοπάνης.

Τρογκασιάρης: ἐπίσης παρωνύμιο τσοπάνη.

Τσέλιγκας: ἦταν βοσκὸς μικροῦ ἀριθμοῦ προβάτων.

Χωροφύλακας: ὑπηρέτησε ὡς χωροφύλακας γιὰ πολλὰ χρόνια.

β) τρόπος ζωής - συνήθειες:

Άγρίμης: ζούσε μόνος του μακριά από το χωριό.

Βασιλιάς τῶν ὄρέων: ἦταν ὑλοτόμος καὶ ζούσε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὸ βουνό.

Γουμενέας: ζούσε ἀπομονωμένος σὰν ἡγούμενος.

Διακονιάρης: ζούσε ζητιανεύοντας.

Καθηγητής: τὸ παρωνύμιο αὐτὸ δόθηκε σὲ δεινὸ χαρτοπαίκτη γιὰ νὰ τονίσει τὴν ἱκανότητά του στὸ παιχνίδι Συνώνυμο μὲ τὸ *Δάσκαλος*.

Καλόγερας: συνήθιζε νὰ ἀπομονώνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Καλογερέας: συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο.

Καπετάνιος: συνήθιζε νὰ κάνει προγνώσεις τοῦ καιροῦ.

Κλακανίκος: ἄνθρωπος λαίμαργος.

Κομματᾶς: συνώνυμο μὲ τὸ *Διακονιάρης*.

*Κονιδιάρᾶ*⁶³: γυναίκα βρώμικη καὶ ἀτημέλητη.

*Λανάρω*⁶⁴: συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο, κυρίως ἀχτένιστη.

Λασποβεδούρα: συνώνυμο μὲ τὸ *Κονιδιάρᾶ*.

Λιγδοπατσαβούρα: συνώνυμο μὲ τὸ *Κονιδιάρᾶ*.

*Λούρμπας*⁶⁵ ἄνθρωπος λαίμαργος.

*Λύγκος*⁶⁶: ζούσε φυγόδικος στὰ βουνὰ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ληστῆ τοῦ 19ου αἰ.

Μανάρης: ἄνθρωπος καλοαναθρεμμένος καὶ καλοζωισμένος.

Μανίκος: συνήθιζε νὰ φορεῖ *καμιζόλα* (χοντρὸ παλτὸ) μὲ μεγάλα μανίκια.

Μαχαιρίτσας: εἶχε πάντοτε μαζί του ἓνα μικρὸ μαχαίρι.

*Μεϊχτενές*⁶⁷: συνήθιζε νὰ φορεῖ ἰδιόμορφη ἔνδυμασία.

Μορφοκάλλα: γυναίκα ἄσχημη ποὺ πρόσεχε ὑπερβολικὰ τὴν ἐξωτερικὴ της ἐμφάνιση.

Μπαλοκώλης: φοροῦσε παλιὰ ροῦχα.

Μπατζάκας: φοροῦσε πολὺ φαρδιά παντελόνια.

63. Βλ. σημ. 32. Ἐπίσης ἀναφέρει καὶ ὁ Π. Λορεντζᾶτος, ἐνθ' ἄν. (σημ. 4), σ. 53, *Κονίνα*, *Κονιόρδος*.

64. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο καὶ στὴν Κάτω Μάνη (περιοχὴ Γυθείου), Ναυπακτία, Κεφαλληνία, Ζάκυνθο.

65. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο λέγεται καὶ στὴ Βλαχοκερασιά Ἀρκαδίας. Ἐπίσης ἡ λέξη ἀπαντᾷ στὴ Μάνη ὡς τοπωνύμιο.

66. Βλ. σημ. 32.

67. Πιθανὸν τὸ παρωνύμιο νὰ δόθηκε ἀπὸ τὸ ἔνδυμα *μεϊτενές*. Ἡ λ. *μεϊτενές* ὑπάρχει στὸ ἀρχεῖο τοῦ Ι. Λ. ἀπὸ τὴ Μάνη καὶ σημαίνει ἄσπρο γυναικεῖο συνήθως ἐπανωφόρι, ποὺ εἶχε στὸ κάτω μέρος ὀλόγυρα πανὶ γεράνιο (= γαλάζιο). Οἱ πλούσιοι κατασκεύαζαν μεϊτενὲ ἀπὸ τσόχα καὶ λεγόταν *ρουχομεϊτενές*.

Μπουλαχάνα:⁶⁸ ἦταν λαίμαργη.

*Μυξής*⁶⁹: ἦταν ἀκάθαρτος.

Νταβέλης: ζοῦσε ἀπομονωμένος στὰ βουνά· πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ληστῆ.

Ξεζώνατος: φοροῦσε παντελόνια φαρδιά.

Παπαμπέκρος: παπὰς ποὺ ἔπινε πολὺ κρασί.

Ρασούλης: φοροῦσε φαρδιά ροῦχα σὰν ράσα.

*Ρήγας*⁷⁰: συνώνυμο μὲ τὸ *Μανάρης*.

Ταγάρας: λαίμαργος.

Τραχανάς: συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο.

Φατσόλος: συνήθιζε νὰ φορεῖ στὸ κεφάλι ἓνα πανὶ δεμένο σὰν φακιόλι.

Χαφταλεύρης: λαίμαργος.

*Ψειρής*⁷¹: ἦταν βρώμικος καὶ φτωχός.

γ) χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ:

Γιαλούσαινα: γυναίκα ποὺ τὴν φώναζε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ ἄντρας της κάποτε βρισκόμενος σὲ εὐθυμία, παρασυρμένος ἀπὸ σχετικὸ τραγούδι τῆς ἐποχῆς.

Κίτσος: ἄντρας ποὺ ἔπαιξε τὸ ρόλο τοῦ Κίτσου σὲ πρόχειρη θεατρικὴ παράσταση τῆς «Γκόλφως» στὸ χωριό.

Κουκού: τὴν φώναζαν ἔτσι οἱ γονεῖς της, ὅταν ἦταν μικρή.

Μπουζουκλής: τὸν ὀνόμαζε ἔτσι ὁ πατέρας του ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Νερούλας: ἀνακοίνωσε κάποτε στοὺς συγχωριανοὺς του νέο δικό του σχέδιο ὑδρεύσεως τοῦ χωριοῦ.

Συβολογράφος: τὸ ὄνειρο τοῦ πατέρα του ἦταν νὰ τὸν κάνει «συβολογράφο» (συμβολαιογράφο).

Τσιρίβας: τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ κάποιον ποὺ κάποτε ταξίδεψε στὸ Τσιρίγο (Κύθηρα).

Φονίσκαρης: εἶχε κάνει φόνο.

Χαλαζιάρης: εἶχε κάποτε ἀρρωστήσει ἀπὸ χάλια.

Χελωνιάρης: εἶχε κάποτε ἀρρωστήσει ἀπὸ χελώνι.

δ) Καταγωγή - συγγένεια:

Βενιαμίν: ἦταν ὁ ὑστερότοκος σὲ πολύτεκνη οἰκογένεια.

68. Βλ. σημ. 32.

69. Ἀνάλογο βυζαντινὸ παρωνύμιο *Μυξιάρης*. Βλ. Φ. Κουκουλέ, ἔνθ' ἄν. (σημ. 7), σ. 93.

70. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο ἀπαντᾷ σὲ πολλὰς περιοχές.

71. Τὸ ἴδιο παρωνύμιο καὶ στοὺς βυζαντινοὺς. Βλ. Φ. Κουκουλέ, ἔνθ' ἄν. (σημ. 7), σ. 93.

- Γαμπρός*: ὁ πεθερός του τὸν ἀποκαλοῦσε πάντοτε ἔτσι.
Γιαννιάς: ὁ πατέρας του λεγόταν Γιάννης.
Θεούρης: καταγόταν ἀπὸ χωριὸ τῆς Μέσα Μάνης.
Καραμπίνης: πῆρε τὸ παρωνύμιο ἀπὸ τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἀναδόχου του.
Κουρούτα: πῆρε τὸ παρωνύμιο τῆς μητέρας του, τὸ ὁποῖο τῆς εἶχε προσκολληθεῖ γι' ἄγνωστη αἰτία στὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο καταγόταν.
Μητσέας: ὁ πατέρας του λεγόταν Μῆτσος.
Πετροβουνιώτης: καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Πετροβούνι.
Πλιερέας: ἀπόγονος κάποιου Πιέρου > Πλιέρου.
Ποτακέας: ὁ πατέρας του λεγόταν Πότης (ὑποκορ. τοῦ Παναγιώτης).
Ποταρέας: συνώνυμο μὲ τὸ προηγούμενο.
Πραστιώτης: καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Πραστίο.
Ραβούτζια, τά: ὁ πατέρας τους καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Τσέρια, ὅπου ὑπῆρχε τοπωνύμιο Ραβούτζια.
Σοχιώτης: καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Σοχά.
*Τσάμης*⁷²: κάποιος παλιὸς πρόγονός του ἦταν ἀρβανίτης.

ε) Ἰδέες - πεποιθήσεις:

- Βασιλιάς*: ἦταν φανατικὸς βασιλόφρων.
Κοσονάκος: θαύμαζε ὑπερβολικὰ τὸν ὁμώνυμο πολιτικό.

Τελειώνοντας πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι ἀπὸ τὰ παρωνύμια σχηματίζονται μὲ τὶς ἀνάλογες καταλήξεις καὶ ἀνδρωνυμικά, πατρωνυμικά, μητρωνυμικά, ὅπως π.χ. ἡ *Μουσκλίνα*, ἡ γυναίκα τοῦ *Μουσκλή*, *Ζαρολίτσα*, ἡ κόρη τοῦ *Ζαρόλη*, *Τζαρέας* ἢ *Τζάρης*, ὁ γιὸς τῆς *Τζάρας*. Ἐπίσης σ' ὀλόκληρη τὴν οἰκογένεια μπορεῖ νὰ προσκολληθεῖ τὸ παρωνύμιο, ὅπως π.χ. *Διακονιαραῖοι*, ἡ οἰκογένεια τοῦ *Διακονιάρη*, *Ζορμπαῖοι*, ἡ οἰκογένεια τοῦ *Ζορμπᾶ*.

S u m m a r y

Nicknames from a region of Mane.

In this paper we study some nicknames from a region of Mane. In the first part we examine the social environment and the way, in which the nicknames are brought about. In the second part we attempt to examine the nicknames from linguistic view.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΙΑΣΕΑ-ΜΠΕΖΑΝΤΑΚΟΥ

Συντάκτρια τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ
τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

72. Ἡ λέξη εἶναι γνωστὴ καὶ ὡς ἐπώνυμο ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας, Μακεδονίας, Πελοπόννησο καὶ Πόρου.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΑΡΩΝΥΜΙΩΝ

- Ἀβγουλοῦ 237, 252*
Ἀγρίμης 237, 253
Ἀγροτικό 237, 252
Ἀδερφάκι 237, 251
Ἀλεποπιάστης 238, 252
Ἀλεποῦ 237, 248
Ἀναγκεμένη 238, 243
Ἀντζουλοῦ 238, 243
Ἀποσκιαδερός 238, 252
Ἀρεφός 242, 251
Ἀρκούδα 237, 243
- Βαγγέλακας 241, 242, 243*
Βάγιας 237, 252
Βαθίλης 241, 242, 251
Βασίλαρος 241, 242, 243
Βασιλιάς 237, 255
Βασιλιάς τῶν ὁρέων 237, 253
Βενιαμίν 237, 254
Βλογοκομμένη 237, 243
- Γάβριλας 241, 242, 243*
Γαλάνης 236, 237, 244
Γαλέας 241, 242, 251
Γαμπρός 237, 255
Γενάτος 237, 244
Γερο-καρδιάσης 238, 251
Γιαγὴ 241, 242, 251
Γερο-καρδιάσης 238, 251
Γιαγὴ 241, 242, 251
Γιαδέας 242, 251
Γιαλούσαινα 241, 254
Γιαντέας 241, 242, 255
Γιωργαρός 241, 244
Γιώργαρος 241, 244
Γιωργέλης 236, 241, 242, 248
Γκρέτα 241, 244
Γούβης 238, 248
Γουρούρι 242, 251
Γουμενέας 238, 253
Γούστρακας 238, 253
Γυαλιάς 238, 244
Γύπαρης 241, 248
Γυφτακόμισμα 238, 244
Γώγος 241, 242, 251
- Δάσκαλος 237, 253*
Διακονιάσης 238, 253
Δίκολος 238, 244
Δοντάς 237, 244
Δράμαλης 241, 248
Δροσιά 237, 252
- Ἐβραῖος 237, 248*
Ἐρμῆς 235, 241, 244
- Ζάμπα 235, 238, 244*
Ζαρόλης 242, 244
Ζορμπάς 238, 248
- Θεός 237, 248*
Θεούρης 238, 255
Θωμανῆς 241, 242, 244
- Ἰσουίτης 237, 248*
- Καβαλίνα 237, 244*
Καβαλλιάς 238
Κάγκκος, -έας 241, 242, 252
Καθηγητής 237, 253
Καλόγερας 238, 253
Καλογερέας 237, 253
Καμούγερας 238, 244
Καμπάσης 238, 244
Καμπουράκης 237, 244
Καναρίνης 237, 250
Καντάρας 237, 249
Καπετάνιος 237, 253
Καπουλιάρης 238, 244
Καπουτσωμένη 238, 249
Καραμπίνης 241, 255
Καραφωτιάς 241, 252
Καρδιάσης 238, 244
Καρλάφτης 238, 244
Καρούμπας 237, 244
Καρούδης 237, 244
Κασσιδιάσης 237, 244
Κατερινάκα 241, 245
Κατσαπλιάς 238, 249
Κατσικομόνουχο 238, 245
Κατσούλι 238, 245
Καυλοπαπαδιά 237, 238
Κεφαλάρης 237, 252
Κιτρινέας 237, 245
Κιτρινομηλιά 238, 245
Κιτρινομπέκω 238, 245
Κίτσος 241, 254
Κλαθῆς 241, 242, 251
Κλακανίκος 238, 253
Κλειδιάσης 239, 245
Κλεφτονικόλας 241, 249
Κλίτσικας 239, 245
Κλωσσοῦ 239, 245
Κογκορέας 239, 245
Κολλιέας 237, 252
Κολοβίστος 241, 245
Κολοβός 237, 245
Κολοβούλης 237, 245
Κολονέλος 242, 251
Κομματὰς 239, 253
Κομπορόζος 239, 245
Κονιδιάρη 237, 253
Κοντοκατερινιώ 241, 245
- Κοντοπέτρος 241, 245*
Κοντόσα 239, 245
Κοντοστούμπης 237, 245
Κοντύλης 241, 251
Κοπρόμηλας 239, 249
Κοπροσκούληκας 239, 249
Κορακολαίμης 239, 245
Κορδονούρης 239, 245
Κορωνιός 239, 245
Κοσονάκος 241, 255
Κουζουλός 239, 249
Κουκού 239, 254
Κουῖρος 239, 249
Κουρούτα 239, 255
Κουρτσουλιάνος 239, 250
Κουτσαντώνης 241, 245
Κουτσογιάννης 235, 245
Κουτσοελένη 235, 241, 245
Κουτσοέλλη 241, 245
Κουτσολιάς 241, 245
Κουτσούνης 239, 245
Κοφοκώλης 239, 245
Κοφοχείλα 239, 246
Κύριακας 241, 242, 246
Κωλομούτσης 239, 245
Κωλοχρίστος 241
- Λάλης 241, 242, 251*
Λαμάσα 239, 246
Λάμνα 239, 246
Λανάρω 239, 253
Λασποβεδούρα 239, 253
Λεόνη 241, 249
Λιακούνης 241, 242, 246
Λιγδοπατσαβούρα 239, 253
Λιούνης 241, 242, 246
Λούμπας 239, 253
Λύγκος 241, 253
- Μαμούτης 242, 249*
Μανάρης 237, 253
Μανίκος 237, 253
Μανίνος 241, 242, 251
Μαντζαβίνος 241, 249
Μάρκος 241, 249
Μαστρογιάννης 241, 252
Ματουλάς 239, 246
Ματσαγκὰς 239, 249
Μαῦρος 237, 246
Μαυροτσουκάλα 237, 239, 246
Μαυρούλα 237, 246
Μαχαιρίτσας 239, 253
Μέκος 239, 249
Μεϊχτενές 239, 253
Μέλισσας 237, 251
Μελίσσης 239, 249

- Μητσαρέας 241, 242, 446
 Μήτσαρης 241, 242, 246
 Μητσέας 241, 242, 255
 Μιχάλαρος 241, 242, 246
 Μονάρχιδος 239, 246
 Μοντρέλος 242, 251
 Μοσφοκάλλα 237, 239, 253
 Μοσκιός 241, 249
 Μούγαρης 242, 251
 Μουγγούτας 239, 251
 Μουλαρομούρης 239, 246
 Μουνούχαρος 239, 252
 Μουντρέας 241, 246
 Μουσκλής 239, 249
 Μουσμούλης 239, 249
 Μουστακαλής 237, 246
 Μουστάκω 239, 246
 Μπακάς 239, 246
 Μπαλαμπάνης 239, 246
 Μπαλοκώλης 239, 253
 Μπάμπολος 242, 251
 Μπασούρης 239, 246
 Μπατζάκας 237, 253
 Μπέης 237, 252
 Μπιτσικόκος 241, 246
 Μπιτσικοκέας 241, 242, 246
 Μπλαφουσκιάρα 239, 246
 Μπλιεμπλιές 239, 251
 Μπολοθούρα 239, 249
 Μπουζαντέρα 240, 246
 Μπουζής 240, 246
 Μπουζουκλής 240, 254
 Μπουκάλω 240, 247
 Μπουλαχάνα 240, 254
 Μπουλούκω 237, 247
 Μπουῦφος 237, 249
 Μπρόνης 242, 247
 Μυξής 240, 254

 Νερούλας 237, 254
 Νικαράς 241, 242, 247
 Νομάρχης 237, 252
 Νταβέλης 241, 254
 Νταλιάνα 240, 247
 Ντάντος 240, 249
 Ντινάρα 241, 242, 247
 Ντουρης 240, 249
 Ντοφαλής 241, 247

 Εξζώνατος 240, 254
 Ευλάκας 237, 251
 Ευλαρένια 240, 247
 Ευλομαγγάνα 240, 247
 Εύστρας 238, 249

 Πάλαθρος 240, 247
 Παπαμάρκος 241, 249
 Παπαμιαούλης 241, 249
 Παπαμπέκκος 238, 254
 Παπαστούκας 238, 251
 Παπής 238, 247
 Παρδάλης 240, 251
 Παρθένα 238, 251
 Παστού 240, 247
 Πατοξυλάς 240, 247
 Πατουχαρού 240, 247
 Πέτρακας 241, 242, 247
 Πετροβουινιώτης 241, 255
 Πικούνης 240, 251
 Πιογιονού 240, 251
 Πισπιρίγκος 240, 250
 Πλιερέας 241, 255
 Πολύβιος 235, 241, 251
 Πορτογύρα 238, 250
 Ποτακέας 241, 242, 255
 Ποταρέας 241, 242, 255
 Πούργαλης 240, 252
 Πρασιώτης 241, 255
 Πρηστούρης 240, 247

 Ραβούντζια 241, 255
 Ραγιάς 238, 250
 Ρασούλης 238, 254
 Ρεντής 240, 252
 Ρήγας 238, 254

 Σαλαμάδος 238, 247
 Σαλιάς 240, 251
 Σειρήνα 238, 251
 Σειρόρος 242, 252
 Σερμικόγιατρος 240, 252
 Σκατέας 238, 250
 Σκατοκουβαριάστης 240, 250
 Σκουρούχης 240, 247
 Σκυλάφτης 240, 247
 Σκυλοπινάκα 240, 247
 Σμπαρών 242, 252
 Σμυρνιά 237, 238, 250
 Σουφροκανέλα 241, 247
 Σοχιώτης 241, 255
 Σπασούλης 240, 247
 Σπετσοῦ 240, 247
 Σπίνος 238, 247
 Σπληνιάρης 238, 247
 Στανίτης 240, 252
 Σταύρακας 241, 242, 247
 Σταυριανός 241, 250
 Στενοχιάρα 240, 248
 Στερφάρα 238, 248
 Στομάς 240, 248
 Στομού 240, 251
 Συβολογράφος 237, 242, 254

 Σφουγγαράκι 238, 248

 Ταγάρας 238, 254
 Ταλαράς 238, 250
 Ταρανή 241, 242, 252
 Ταρζάν 241, 248
 Τζαναμπέτης 238, 250
 Τζάρα 240, 248
 Τζερεμές 238, 250
 Τιτόλας, -ής 241, 242, 252
 Τουμπανοπόδα 240, 248
 Τοῦρκος 238, 250
 Τράγος 238, 250
 Τρακατρούκα 238, 251
 Τραμπαλιάρης 240, 248
 Τραχανάς 238, 254
 Τρογκαριάρης 240, 252
 Τρούπας 240, 248
 Τρουπίσκαρης 240, 248
 Τσάκαλος 238, 250
 Τσακάλω 238, 248
 Τσάμης 238, 255
 Τσαοράιτ 242, 252
 Τσέλιγκας 238, 252
 Τσερατσούνικος 240, 248
 Τσιρίβας 241, 254
 Τσουλής 240, 248
 Τσουρίτσης 240, 252

 Φαρμακέας 238, 250
 Φατσόλος 240, 254
 Φεγγαράτη 240, 248
 Φλόγας 238, 252
 Φονίσκαρης 240, 254
 Φουροτύννας 238, 252
 Φρουφρούνι 242, 252
 Φωτούλης 241, 242, 250

 Χαλαζιάρης 238, 254
 Χαλιμάς 241, 251
 Χαλκιάς 238, 248
 Χαμηλοθώρα 240, 250
 Χαραλάμπης 241, 248
 Χαφταλεύρης 240, 254
 Χαχόλος 240, 250
 Χειλάμπαρης 240, 248
 Χελωνιάρης 238, 254
 Χιούτης 240, 248
 Χοτανίνος 241, 242, 248
 Χούσιος 240, 250
 Χρίστακας 241, 242, 248
 Χωματοφάος 240, 250
 Χωροφύλακας 238, 252

 Ψειρης 238, 254
 Ψειροκουρης 240, 250
 Ψιλικατζής 238, 250